

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

Θρ
67

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΠΑΛΑΙΑ
ΔΙΑΘΗΚΗ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ♦ ΑΘΗΝΑ 1978
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Β. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

θρ
6x

Με απόφαση τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὰ δι-
δακτικά βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καὶ Λυ-
κείου τυπώνονται ἀπὸ τὸν Ὀργανισμό Ἐκδόσεως
Διδακτικῶν Βιβλίων καὶ μοιράζονται ΔΩΡΕΑΝ.

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΠΑΛΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Με πρόκληση της Ελληνικής Κυβερνήσεως τὸ δι-
δασκαλικὸ βιβλίον τοῦ Διευκρινιστοῦ, Γραμματεῖος καὶ Λο-
γιστοῦ τῆς ἐκδοτικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὸν ὄργανισμόν Ἐκδόσεως
Διδακτικῶν Βιβλίων καὶ μετράζονται ΔΡΕΒΑΝ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

ΚΑΘΗΓΗΤΗ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1978

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΔΑ

ΚΑΘΗΓΗΤΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΒΑΛΛΑΔΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΡΜΑΙΟΥΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1978

ΜΕΡΟΣ Α΄

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

1. Ἡ δημιουργία

«Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καί τήν γῆν».

Ἦταν ὁ Θεός δημιουργῆσε τόν κόσμο, χάος ἀπέραντο ἀπλωνόταν παντοῦ καί πυκνό σκοτάδι.

Ἡ γῆ δέν εἶχε καμιά μορφή. Στεριά καί θάλασσα ἀνακατωμένα. Ἦταν ὅλα πέρα πέρα μιά σκοτεινὴ ἐρημιά. Πουθενά ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο, οὔτε πουλί, οὔτε ψάρι, οὔτε φυτό – τίποτε.

Καί εἶπε τότε ὁ Θεός:

«Φῶς! Νά γίνει φῶς!».

Κι ἀπλώθηκε ἀμέσως φῶς λαμπρό.

Καί τότε ὁ Θεός ἔδωσε στό φῶς τό ὄνομα ἡμέρα καί τό πυκνό σκοτάδι τό ὀνόμασε νύχτα.

Τή δεύτερη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεός:

«Νά γίνει τό στερέωμα».

Καί τότε ἔγινε ὁ ὠραῖος καί γαλανός οὐρανός.

Τήν τρίτη ἡμέρα ξεχώρισε ὁ Θεός τή στεριά καί τήν

εἶπε γῆ καί τὰ πολλά νερά τὰ εἶπε θάλασσα.

Ἔπειτα εἶπε ὁ Θεός στή γῆ:

«Εὐλογημένη νά 'σαι. Πάντα δέντρα καί χορτάρι νά βλασταίνουν ἀπό τά σπλάχνα σου. Οἱ σπόροι νά πέφτουν ἀπό τούς καρπούς σου καί πάλι νά ξαναφυτρώνουν».

Ἡ γῆ ἔγινε καταπράσινη. Χορτάρι καί δέντρα φύτρωσαν παντοῦ.

Τήν τέταρτη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεός:

«Γιά νά ξεχωρίζει ἡ ἡμέρα ἀπό τή νύχτα, ἄς γίνουν δύο μεγάλοι φωτοδότες στόν οὐρανό».

Ἐνας μέγας φωτοδότης τῆς ἡμέρας, ὁ ἥλιος, πρόβαλε στήν Ἀνατολή. Καί ἄμα βασιλεψε αὐτός, βγῆκε τή νύχτα τό φεγγάρι. Κι ἔπειτα ἔγιναν ὅλα τ' ἀστέρια, γιά νά λάμπουν στό σκοτάδι καί νά φωτίζουν τή γῆ.

Ὅταν ξημέρωσε ἡ πέμπτη ἡμέρα, εἶπε ὁ Θεός:

«Ἄς γεννηθοῦν τὰ ψάρια στὰ νερά καί τὰ πετούμενα στόν ἀέρα».

Τό 'πε κι ἔγινε. Ἡ θάλασσα γέμισε ἀπό μεγάλα ψάρια καί πιό μικρά ἀμέτρητα. Καί τὰ πετούμενα, κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γέμισαν τόν ἀέρα.

Ἔπειτα νύχτωσε. Ὅταν ξημέρωσε ἡ ἕκτη ἡμέρα, ὁ Θεός εἶπε:

«Ἄς γεννήσει ἡ γῆ σήμερα ὅλα τὰ ζῶα».

Ἔγινε πάλι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Κοίταξε τώρα ὁ Θεός τὰ ἔργα του καί τὰ βρῆκε «καλά λίαν». Ἔνα ἔλειπε ὅμως ἀκόμα.

Καί εἶπε ὁ Θεός: «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν».

Ἐπλασε λοιπόν ὁ Θεός τελευταῖο τόν ἄνθρωπο μέ πηλό. Φύσηξε ὕστερα πνοή στόν πρωτόπλαστο καί τοῦ ἔδωσε ζωή.

Ἄδὰμ τόν ὀνόμασε τόν πρωτόπλαστο ὁ Θεός. Καί γιά νά μήν εἶναι μόνος του στόν κόσμο, τόν ἀποκοίμισε καί στόν ὕπνο του πάνω τοῦ πῆρε ὁ Θεός ἕνα πλευρό κι ἔπλασε τήν Εὐά καί τοῦ τήν παρουσίασε.

Ὁ Ἄδὰμ, ὅταν τήν εἶδε, χάρηκε πάρα πολύ. Δέ θά ἦταν πιά μόνος του πάνω στή γῆ· θά εἶχε καί σύντροφο.

Εἶπε τότε ὁ Θεός στούς πρωτόπλαστους:

«Τά θεριά, τὰ πετούμενα, τὰ ψάρια κι ὅλα πάνω στή γῆ εἶναι στήν ἐξουσία σας».

Σ' ἕξι ἡμέρες εἶχε τελειώσει πιά τή δημιουργία τοῦ κόσμου ὁ Μεγαλοδύναμος. Τήν ἑβδομη ἡμέρα σταμάτησε τή δημιουργία, εὐλόγησε αὐτή καί τῆς ἔδωσε τό ὄνομα Σάββατο.

«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

2. Ὁ Παράδεισος

Μέσα στὸν κόσμον τῆς θείας δημιουργίας ὑπῆρχε ἕνας κήπος, πού τὸν πότιζαν ὀλόγυρα τέσσερα ποτάμια. Μέσα ἦταν κάθε λογῆς δέντρα καὶ λουλούδια.

Παντοῦ πάνω ἀπὸ τὰ τρεχούμενα τὰ κρυσταλλένια τὰ νερά καὶ μέσα στ' ἀνθισμένα περιβόλια, στοὺς θάμνους καὶ στὰ δέντρα πάνω ἀηδονάκια ἀσώπαστα κελαηδοῦσαν. Χιλιάδες παγόνια καμαρωτὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἀπλωναν τίς πολύχρωμες οὐρές τους στὸν ἀέρα. Χιλιάδες ἄλλα φανταχτερά πουλιά μέ κάθε λογῆς χρώματα βοσκοῦσαν μέσα σ' αὐτὸν τὸν κήπο, τὸν Παράδεισο.

Σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἔφερε ὁ Θεὸς τὸν Ἄδὰμ καί, δείχνοντάς του, τοῦ λέει:

«Ὅλα αὐτὰ πού βλέπεις, παιδί μου Ἄδὰμ, εἶναι δικά σας. Ἄπ' ὅλα μπορεῖτε νά κόβετε κι ἀπ' ὅλα μπορεῖτε νά

τρῶτε. Προσέξτε μόνο μὴν τύχει καί φᾶτε καρπό ἀπό τό δέντρο «τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ», γιατί ὅποια μέρα θά φᾶτε αὐτό θά κάμετε ἄμαρτία, πού θά σᾶς φέρει τό θάνατο.

Αὐτό τό παράξενο δέντρο βρισκόταν στή μέση στόν Παράδεισο.

Ἔτσι ὁ Ἀδάμ μέ τήν Εὐά, τριγυρισμένοι ἀπ' ὅλα τά καλά, πού τούς χάρισε ὁ Θεός, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι μέσα στόν Παράδεισο. Κι ἔτσι θά περνοῦσαν παντοτινά, ἂν ὁ κακός Διάβολος δέν ἔβλεπε τή μεγάλη εὐτυχία τῶν πρωτοπλαστων καί δέν τούς ζηλοφθονοῦσε.

3. Ἡ Εὐά καί τό φίδι

Ὁ πονηρός, πού ζήλευε τήν εὐτυχία τῶν πρωτοπλαστων, ἀποφάσισε νά τούς καταστρέψει. Μεταμορφώθηκε λοιπόν σέ φίδι καί πῆγε στήν Εὐά.

– «Εὐά, τῆς λέει, γιατί δέν τρῶς ἀπό τό νόστιμο καρπό αὐτοῦ τοῦ δέντρου;»

– «Ὁ Θεός μᾶς τό ἀπαγόρευσε», ἀποκρίθηκε ἡ Εὐά.

– «Βέβαια σᾶς τό ἀπαγόρευσε, γιατί φοβήθηκε μή γίνετε καί σεῖς Θεοί. Λοιπόν, μὴν ἀκοῦτε, ἀλλά φᾶτε ἀπ' αὐτόν τόν καρπό, νά δεῖτε τί ὠραῖος πού εἶναι.»

Ἡ Εὐά ξεγελάστηκε ἔτσι ἀπό τόν πονηρό κι ἔφαγε ἀπό τόν ἀπαγορευμένο καρπό.

“Υστερα πήγε καί βρῆκε τόν Ἄδám καί τόν κατάφερε νά φάει κι ἐκεῖνος.

Ὁ Θεός ὅμως εἶδε τήν παρακοή τους.

– «Ἄδám, Ἄδám!», φωνάζει.
«Ἐφαγες ἀπό τόν ἀπαγορευμένο καρπό;».

– «Κύριε, ἀποκρίθηκε γεμάτος φόβο ὁ Ἄδám, δέ φταίω ἐγώ. Ἡ Εὐά μέ γέλασε».

– «Δέ φταίω οὐτ’ ἐγώ. Τό φίδι μέ γέλασε», εἶπε καί ἡ Εὐά.

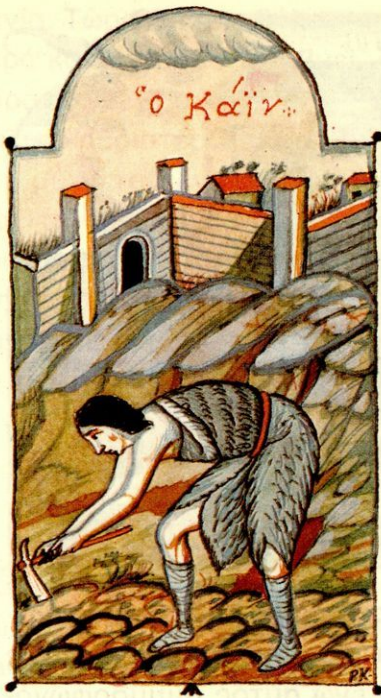
Τότε ὁ Θεός, πολύ ὀργισμένος, ἔδιωξε καί τούς δυό ἀπό τόν Παράδεισο καί τούς καταράστηκε: ὁ Ἄδám νά τρώει τό ψωμί του μέ τόν ἰδρώτα του, ἡ Εὐά νά γεννάει μέ πόνους τά παιδιά της καί τό φίδι νά σέρνεται μέ τήν κοιλιὰ στό χῶμα.

4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτόπλαστων

Ὁ Ἄδám καί ἡ Εὐά βρέθηκαν στήν ἔρημη γῆ καί ἄρχισαν νά πλανιοῦνται. Ἡ ἀμαρτία πού εἶχαν κάμει ἦταν μαζί τους.

Τά πρῶτα δυό παιδιά πού γέννησαν, ὁ Κάϊν καί ὁ Ἄβελ, πῆραν κι αὐτά τήν ἀμαρτία. Λοιπόν ὁ Κάϊν σκοτώνει μιὰ μέρα τόν Ἄβελ.

Τά χρόνια περνοῦσαν, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτόπλαστων

πλήθαιναν καί μαζί τους ἦταν πάντα ἡ ἁμαρτία. Δέν ἔκαναν ἄλλο ἀπό κακουργήματα. Ὁ Θεός πολλές φορές τοὺς λυπήθηκε καί θέλησε νά τοὺς διορθώσει, μά πάντοτε αὐτοὶ ἦταν οἱ ἴδιοι.

Τότε ὁ Θεός ἀποφάσισε νά τοὺς καταστρέψει ὅλους καί ν' ἀφήσει μόνον ἕναν, πού ἦταν καλός, γιά νά ξαναγίνει ἀπ' αὐτόν καινούρια γενιά ἀνθρώπων. Αὐτός λεγόταν Νῶε.

5. Ὁ κατακλυσμός

Ὁ Θεός παράγγειλε στόν καλό Νῶε νά ἐτοιμάσει ἕνα μεγάλο κιβώτιο σάν πλοῖο, μιά κιβωτό, καί μέσα κεῖ νά μπεῖ αὐτός μ' ὅλη του τήν οἰκογένεια. Τοῦ εἶπε ἀκόμη νά παρα-

λάβει μαζί του κι από ένα ζευγάρι απ' όλα τὰ ζῶα τῆς γῆς.

Ὁ Νῶε μέ μεγάλη προθυμία καί ὑπακοή ἄρχισε ἀμέσως νά κατασκευάζει τήν κιβωτό. Κι ἐνῶ αὐτός συμμορφωνόταν μέ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦσαν νά μένουν ἀμετανόητοι καί νά κάνουν κακές πράξεις.

Τέλος, ὁ Νῶε μπῆκε στήν κιβωτό, παίρνοντας μαζί καί τροφές γιά ὅλα τὰ πλάσματα, πού εἶχε μέσα. Κι εὐθύς ὁ Θεός ἄνοιξε τούς καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ κι ἄρχισε νά βρέχει βροχή ραγδαία. Σαράντα μέρες ἔβρεχε ἀδιάκοπα. Τό νερό σηκώθηκε πάνω στή γῆ κι ἔπνιξε ἄνθρώπους καί ζῶα καί σκέπασε ὡς καί τὰ ψηλότερα βουνά. Ἡ κιβωτός ὁμως κολυμποῦσε στήν ἐπιφάνεια, φέρνοντας τόν καλό Νῶε μέ τήν οἰκογένειά του.

Ὅταν σταμάτησε ὁ κατακλυσμός, ἡ κιβωτός στάθηκε πάνω στήν κορυφή τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ Ἀραράτ, στήν Ἀρ-

μενία. Τώρα ό Νώε, θέλοντας νά δεϊ άν μαζεύτεηκαν πιά τά νερά καί μποροῦσε νά βγεϊ, άπόλυσε έξω έναν κόρακα. Ό κόρακας δέν ξαναγύρισε. "Επειτα άπό λίγες ήμέρες άφησε πάλι τό περιστέρι κι αυτό γύρισε κατά τό βράδυ κρατώντας στή μύτη του ένα φύλλο άπό έλιά. Τότε ό Νώε κατάλαβε πώς τά νερά είχαν άποτραβηχτεϊ όλωσδιόλου καί τά δέντρα είχαν ξεσκεπαστεϊ. "Ανοιξε λοιπόν τήν κιβωτό καί βγήκε μέ τήν οικογένειά του κι όλα τά πλάσματα, πού είχε μαζί του. Άμέσως έκαμε θυσία στό Θεό, εύχαριστώντας γιά τή σωτηρία του.

6. Ό πύργος Βαβέλ

Ό Νώε έζησε πολλά χρόνια κι άπόχτησε γιούς κι έγγόνια. Οί άπόγονοί του, σάν έγιναν πάρα πολλοί, δέν τούς χωροῦσε ό τόπος καί χρειάστηκε ν' άραιώσουν. Άποφάσισαν λοιπόν νά χωριστοῦν καί νά πάνε σ' άλλους τόπους. Πρίν χωριστοῦν όμως θέλησαν νά χτίσουν έναν πύργο. Σκέφτηκαν μάλιστα νά τόν κάνουν τόσο ψηλό, πού νά φτάνει ώς τόν ουρανό. Φαντάστηκαν πώς είχαν δύναμη όμοια μέ τό Θεό. Πόσο άλαζονική ή σκέψη τούτη! Μά μόλις ξεκίνησαν τό χτίσιμο, ό καθένας ξεχασε τή γλώσσα του κι άρχισε νά μιλά άλλη γλώσσα. "Ετσι ήταν άδύνατο νά συνεννοηθοῦν. Δέν μόρεσαν νά έξακολουθήσουν

τό ἔργο καί σταμάτησαν. Καί δίκαια τιμωρήθηκαν ἀπό τό Θεό γιά τήν περηφάνια τους.

Σκορπίστηκαν λοιπόν ὕστερα ὅλοι στόν κόσμο, μιλώντας τίς διάφορες αὐτές γλώσσες καί ἔκαμαν χωριστά ἔθνη. Ὁ πύργος ἐκεῖνος λέγεται πύργος Βαβέλ. Βαβέλ σημαίνει «σύγχυση γλωσσῶν».

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραάμ

Ἕνα μέρος ἀπό τούς ἀπογόνους τοῦ Νῶε ἐγκαταστάθηκε σ' ἓναν τόπο τῆς Ἀσίας, τῆ Μεσοποταμία. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ζοῦσε κι ἓνας πού λεγόταν Ἀβραάμ. Ἐνῶ γύρω του ὅλοι ζοῦσαν βουτηγμένοι στήν ἀμαρτία, κάνοντας ἄδικες πράξεις, ὁ Ἀβραάμ εἶχε στήν καρδιά του τή δικαιοσύνη καί τήν εὐσέβεια. Λάτρευε τό Θεό κι ἄκουγε πάντα τό θέλημά του.

Ὁ Θεός, ἐπειδή θέλησε νά δείξει τήν ἀγάπη του στόν καλό Ἀβραάμ, τοῦ λέει μιά μέρα:

– «Ἀβραάμ, πάρε τή γυναίκα σου τή Σάρρα καί τόν ἀνιψιό σου τό Λῶτ καί φύγε ἀπ' αὐτή τή χώρα. Θά πᾶς στή Χαναάν καί στόν τόπο αὐτό νά κατοικήσεις. Τόν τόπο αὐτό θά σοῦ τόν χαρίσω καί θά εὐλογήσω τή γενιά σου, πού θά γίνει ἓνας μέγανος λαός μέ τ' ὄνομα Ἰσραήλ. Ἀπ' αὐτό τό λαό θά γεννηθεῖ ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου καί τότε θά συχωρευθεῖ ἡ μεγάλη ἀμαρτία τῶν πρωτόπλαστων, πού βαραίνει τούς ἀνθρώπους».

Ὁ Ἀβραάμ, καθώς πάντοτε, καί τώρα συμμορφώθηκε μέ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Πῆρε λοιπόν τή γυναίκα του καί τόν ἀνιψιό του κι ἔφυγε γιά τή Χαναάν.

2. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ

Ὁ Ἀβραάμ καί ἡ γυναίκα του Σάρρα ζοῦσαν εἰρηνικά καί δίκαια μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Γέρασαν ὅμως καί δέν εἶχαν παιδί, κι αὐτό τοὺς ἔκανε νά θλίβονται. Ἀλλά ὁ Θεός, πού εἶδε τή λύπη τους κι ἄκουσε τίς προσευχές τους, τοὺς ἔδωσε ἕνα γιό, τόν Ἰσαάκ.

Ὁ Θεός, ἔπειτα ἀπό λίγα χρόνια, θέλησε νά δοκιμάσει τήν πίστη τοῦ Ἀβραάμ, νά δεῖ ἂν ἦταν πάντα πρόθυμος

στis έντολές του. Τοῦ ἔδωσε λοιπόν τή διαταγή ν' άνεβεῖ στό βουνό μέ τό γιό του κι ἐκεῖ νά προσφέρει τόν Ἰσαάκ γιά θυσία. Ὁ Ἄβραάμ εἶπε:

«Ὁ Θεός μου ἔδωσε τό παιδί μου, ἡ ζωή του ἀνήκει σ' Αὐτόν».

Πῆρε λοιπόν τό μικρό Ἰσαάκ καί πῆγε στό θυσιαστήριο. Μά τή στιγμή πού σήκωσε τό μαχαίρι, ἄγγελος Κυρίου τόν κράτησε καί τοῦ λέει:

– «Ἄβραάμ, Ἄβραάμ! Ὁ Θεός εἶδε τήν πίστη σου. Μή θυσιάσεις τό παιδί σου, ἀλλά σφάξε αὐτό τό κριάρι, πού εἶναι δεμένο στό βωμό».

Κι ἀλήθεια βλέπει ὁ Ἄβραάμ ἕνα κριάρι ἐκεῖ ἔτοιμο γιά θυσία. Ἔτσι λοιπόν ὁ Ἄβραάμ ἔδειξε τήν ἀσάλευτη πίστη στό Θεό καί στάθηκε παράδειγμα γιά ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς.

3. Ἡ Ρεβέκκα

Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἤρθε σέ ἡλικία νά παντρευτεῖ, ὁ πατέρας του, ὁ Ἄβραάμ, σκέφτηκε πώς ἔπρεπε νά πάρει γυναίκα ἀπό τήν πατρίδα του, τή Μεσοποταμία. Φωνάζει λοιπόν τόν πιστό τους ὑπηρέτη, τόν Ἐλιέζερ, καί τοῦ λέει:

– «Ἐλιέζερ, πήγαινε στή Μεσοποταμία νά βρεῖς γυναίκα γιά τόν Ἰσαάκ. Πάρε μαζί σου δῶρα, πάρε καί δέκα καμηλες νά χαρίσεις στήν οἰκογένεια τῆς πιά καλῆς κό-

ρης, πού θά βρεῖς γιά τόν ἀγαπημένο μου Ἰσαάκ».

Ὁ Ἐλιέζερ ἔκαμε κατά τήν προσαγή τοῦ κυρίου του. Ἔφυγε λοιπόν κι ἔφτασε κάποτε ἔξω ἀπό τήν πόλη, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδερφός τοῦ Ἀβραάμ. Ἐκεῖ ἦταν ἓνα πηγάδι, ὅπου ἔρχονταν οἱ κάτοικοι τῆς πόλης αὐτῆς κι ἔπαιρναν νερό. Στάθηκε λοιπόν ὁ Ἐλιέζερ ἐκεῖ. Σέ λίγο ἔρχεται μιά ὀμορφη κόρη, γιά νά πάρει νερό.

ἦμ υοδ ποιπ

Ἐλιέζερ, δῶσε μου νερό νά πιῶ καί νά ποτίσω καί τά ζῶα μου».

Ἡ κόρη μέ μεγάλη προθυμία καί μέ ντροπαλοσύνη τοῦ ἔδωσε. Τότε ὁ Ἐλιέζερ τή ρώτησε τίνος εἶναι καί πῶς λέγεται. Κι ἔμαθε ἀπό τήν ἴδια γιά τήν οικογένειά της καί πῶς τ' ὄνομά της ἦταν Ρεβέκκα. Τῆς ἔδωσε λοιπόν δῶρα πολλά κι αὐτή γύρισε στό σπίτι της, ὅπου διηγήθηκε τά γεγονότα. Ὁ ἀδερφός της τότε, ὁ Λάβαν, βγήκε εὐθύς κι ἔτρεξε στό πηγάδι, ὅπου βρῆκε τόν Ἐλιέζερ. Αὐτός διηγήθηκε στό Λάβαν τήν αἰτία τοῦ ταξιδιοῦ του καί πῶς ἔβρισκε τή Ρεβέκκα τήν πιό κατάλληλη γιά νύφη τοῦ Ἀβραάμ. Αὐτό εὐχαρίστησε πολύ καί τόν ἀδερφό καί τόν πατέρα της, ὅταν τ' ἄκουσαν, καί πρόθυμα τό δέχτηκαν. Ἔτσι λοιπόν ὁ Ἐλιέζερ πήρε τή Ρεβέκκα καί τήν ἔφερε στή Χαναάν. Ἔγινε ἔπειτα ὁ γάμος μέ μεγάλες χαρές καί ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

4. Ὁ Ἡσαῦ καί ὁ Ἰακώβ

Ὁ Ἀβραάμ πέθανε σέ ἡλικία 175 χρονῶν, ἀφοῦ εὐλόγησε τόν Ἰσαάκ καί τή Ρεβέκκα.

Ἡ Ρεβέκκα γέννησε μιά μέρα δύο παιδιά δίδυμα, τόν Ἡσαῦ καί τόν Ἰακώβ. Πρῶτος ὅμως γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ καί γι' αὐτό σύμφωνα μέ τήν ἑβραϊκή συνήθεια ἔπρεπε αὐτός νά παίρνει τήν πρώτη εὐλογία τοῦ πατέρα του κι αὐτός νά τόν κληρονομήσει.

Σά μεγάλωσαν τά δύο παιδιά, ὁ Ἡσαῦ ἔγινε κυνήγος, ἐνῶ ὁ Ἰακώβ ἔμενε πάντα στό σπίτι. Ἔτσι τόν Ἡσαῦ τόν ἀγαποῦσε πολύ ὁ πατέρας του, γιατί ταχτικά τοῦ ἔφερνε καλό κυνήγι, ἐνῶ τόν Ἰακώβ τόν ἀγαποῦσε πολύ ἡ μητέρα του, ἐπειδή ἔμενε πάντα κοντά της καί τή βοηθοῦσε.

Κάποτε, πού ὁ Ἡσαῦ γύρισε κουρασμένος καί πεινασμένος ἀπό τό κυνήγι, ζήτησε ἀπό τόν ἀδερφό του, τόν Ἰακώβ, νά τοῦ δώσει ἕνα πιάτο ἀπό τή φακή, πού εἶχε μαγειρέψει. Ὁ Ἰακώβ ὅμως δέ θέλησε νά τοῦ δώσει, ἂν δέ δεχόταν ὁ Ἡσαῦ νά χάσει τό δικαίωμα τῆς κληρονομίας τοῦ πατέρα του. Τόση ἦταν ἡ λαιμαργία τοῦ Ἡσαῦ, ὥστε δέχτηκε αὐτή τή συμφωνία καί γιά ἕνα πιάτο φακή πούλησε ἕνα τόσο σπουδαῖο δικαίωμα πού εἶχε.

5. Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Ἰσαάκ γέρασε καί τὰ μάτια του ἀδυνατίσαν. Μιά μέρα φωνάζει τὸν Ἡσαῦ καί τοῦ λέει:

– «Παιδί μου, ἐγὼ γέρασα πιά καί δέν ξέρω πότε θά ῥθει ἡ ὥρα νά πεθάνω. Πήγαινε νά μοῦ φέρεις ἓνα καλό κυνήγι, μαγεῖρεψέ μου το, καθὼς μοῦ ἀρέσει, καί φέρτο μου, γιά νά σ' εὐλογήσω πρὶν πεθάνω».

Ὁ Ἡσαῦ ἄκουσε πρόθυμα κι ἔτρεξε στό κυνήγι.

Ἡ Ρεβέκκα ὅμως ἄκουσε τὴν παραγγελία. Φωνάζει λοιπὸν εὐθύς τὸν Ἰακώβ καί τοῦ λέει:

– «Πήγαινε, παιδί μου, στό κοπάδι καί φέρε μου δυὸ κατσικάκια νά μαγεῖρέψω, πού ἀρέσουν στὸν πατέρα σου. Νά τοῦ τὰ προσφέρεις, γιά νά σ' εὐλογήσει πρὶν πεθάνει».

Ὁ Ἰακώβ πήγε κι ἔφερε τὰ κατσικάκια καί ἡ μητέρα του τὰ μαγεῖρεψε. Ἐπειτα φόρεσε στὸν Ἰακώβ τὰ ρούχα

του Ἡσαῦ. Μά ὁ Ἰακώβ ἦταν σπανός, ἐνῶ ὁ Ἡσαῦ ἦταν πολύ τριχωτός. Τί κάνει λοιπόν; Τοῦ σκεπάζει τό λαιμό καί τά χέρια μέ τό δέρμα τῶν κατσαικιῶν.

Ἔτσι ντυμένος ὁ Ἰακώβ πῆρε τό φαγητό καί πῆγε στόν πατέρα του:

– «Πατέρα!» τοῦ λέει.

– «Ποιός εἶσαι, παιδί μου;» ρώτησε ὁ Ἰσαάκ.

– «Ἐγώ ὁ Ἡσαῦ εἶμαι. Σοῦ ἔφερα τό φαγητό, πού σ' ἄρσει. Νά φᾶς καί νά μ' εὐλογήσεις».

Ὁ Ἰσαάκ ὑποψιάστηκε, γιατί ἡ φωνή πού ἄκουγε δέν τοῦ φαινόταν σάν τοῦ Ἡσαῦ.

– «Γιά ἔλα κοντά, παιδί μου», λέει στόν Ἰακώβ. Καί ἀφοῦ τοῦ ψαχούλεψε τό λαιμό καί τά χέρια, εἶπε:

– «Ἡ φωνή εἶναι τοῦ Ἰακώβ, ὅμως τά χέρια τοῦ Ἡσαῦ».

Ἐν τούτοις ἔφαγε ἀπό τά φαγητά κι εὐλόγησε τόν Ἰακώβ.

Μόλις ὁ Ἰακώβ ἔφυγε ἀπό τό δωμάτιο τοῦ πατέρα του, γύρισε ὁ Ἡσαῦ φορτωμένος μέ κυνήγι. Μαγείρεψε τά φαγητά, πού ἄρσαν στόν πατέρα του, καί τά ἔφερε σ' αὐτόν, γιά νά πάρει τήν εὐλογία του. Ὁ Ἰσαάκ πολύ παραξενεμένος τοῦ εἶπε πώς ὁ ἀδερφός του, ὁ Ἰακώβ, τοῦ εἶχε φέρει κι ἐκεῖνος φαγητά καί τόν εὐλόγησε. Ὁ Ἡσαῦ λυπήθηκε πολύ καί μέ δάκρυα παρακαλοῦσε τόν πατέρα του νά εὐλογήσει κι αὐτόν. Τότε ὁ Ἰσαάκ ἀναγκάστηκε νά εὐχηθεῖ καί τόν Ἡσαῦ.

6. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στή Μεσοποταμία

Ὁ Ἡσαῦ ἦταν πάρα πολύ θυμωμένος μέ τόν Ἰακώβ καί ἤθελε νά τόν ἐκδικηθεῖ. Γι' αὐτό ἡ Ρεβέκκα συμβούλεψε τόν Ἰακώβ νά φύγει στή Μεσοποταμία, κοντά στόν

ἄδερφό της τό Λάβαν καί νά μένει ἐκεῖ, ὥσπου νά περάσει ὁ θυμός τοῦ ἀδερφοῦ του. Ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε μέ μεγάλη του λύπη, νά φύγει καί νά παρατήσει τοὺς γονεῖς του καί τήν πατρίδα του.

Περπατώντας ὁ Ἰακώβ νυχτώθηκε στήν ἐρημιά. Πῆρε τότε γιά προσκέφαλο ἓνα λιθάρι καί πλάγιασε νά κοιμηθεῖ. Βλέπει ἓνα παράξενο ὄνειρο: Μιά «κλίμαξ» ἄρχιζε ἀπό τή γῆ κι ἔφτανε ὡς τόν οὐρανό. Σ' αὐτήν τή σκάλα ἄγγελοι ἀνέβαιναν καί κατέβαιναν.

Στήν ἄκρη τῆς σκάλας φάνηκε ὁ Θεός καί εἶπε στόν Ἰακώβ:

– «Μή φοβᾶσαι, γιατί ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός τῶν προγόνων σου, πού θά δώσω στοὺς ἀπογόνους σου τή γῆ ὅπου κοιμᾶσαι καί θά σέ βοηθήσω νά γυρίσεις καλά σ' αὐτό τό μέρος».

Τ' ὄνειρο αὐτό ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στόν Ἰακώβ. Ξύπνησε ταραγμένος καί συλλογίστηκε πῶς ὁ Θεός κατοικεῖ στό μέρος αὐτό.

– «Ὁ τόπος αὐτός εἶναι ἱερός», εἶπε. Ἔκαμε λοιπόν τήν προσευχή του κι ἔβαλε σημάδι τό λιθάρι πού εἶχε γιά προσκέφαλο, γιά νά χτίσει ἐκεῖ ναό στό Θεό, ὅταν θά γύριζε.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Ἰακώβ στή Μεσοποταμία, ἔμενε στοῦ θεοῦ τοῦ Λάβαν, πού εἶχε δύο κόρες, τή Λεῖα καί τή Ραχήλ. Ὁ Ἰακώβ ὑπηρέτησε σά βοσκός στοῦ Λάβαν δέκα τέσσερα χρόνια καί τόν καιρό αὐτό παντρεύτηκε τίς δύο

κόρες του Λάβαν κι ἔκαμε ἀπ' αὐτές δώδεκα παιδιά, πού λέγονταν: Ρουβήν, Συμεών, Λευϊ, Ἰούδας, Ἰσαάκ, Ζαβουλών, Δάν, Νεφθαλεὶμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

7. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στήν πατρίδα του

Ὅταν πέθανε ὁ πεθερός του ὁ Λάβαν, ὁ Ἰακώβ κληρονόμησε ὅλα τὰ κοπάδια ἐκείνου καί τότε ἀποφάσισε νά γυρίσει στήν πατρίδα του καί νά φιλιωθεῖ μέ τόν ἀδερφό του τόν Ἡσαῦ, πού τοῦ εἶχε πιά περάσει ὁ θυμός. Ὁ Ἡσαῦ ὅταν ἔμαθε πώς ἔρχεται ὁ ἀδερφός του, βγήκε νά τόν ὑποδεχτεῖ καί νά φιλιωθεῖ μαζί του. Ὁ Ἰακώβ ἐγκαταστάθηκε μέ τούς γιούς του καί τὰ ὑπάρχοντά του στόν τόπο τοῦ πατέρα του καί ζοῦσε εὐτυχισμένος.

8. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ ἀπό τούς ἀδερφούς του

Ἀπό τούς δώδεκα γιούς του ὁ Ἰακώβ ἀγαποῦσε περισσότερο τόν Ἰωσήφ, γιατί εἶχε γεννηθεῖ στά γεράματά του. Τοῦ εἶχε λοιπόν φτιάξει μιὰ ωραία στολή κι ἓνα λαμπρό πανωφόρι. Γιά τήν προτίμηση ὅμως αὐτή τόν μίσησαν τόν Ἰωσήφ τ' ἀδέρφια του. Καί τό μίσος αὐτό μεγάλωσε πιά πολύ, ὅταν ὁ Ἰωσήφ τούς διηγήθηκε τά δυό αὐτά ὄνειρα πού εἶχε δεῖ:

Τό πρῶτο, πώς ἔδεναν δεμάτια στόν κάμπο. Τό δικό του δεμάτι στεκόταν ὀλόρθο ἐνῶ τά δεμάτια τῶν ἀδερφῶν του ἔπεφταν καί τό προσκυνοῦσαν.

Τό δεύτερο, πώς ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη κι ἔντεκα ἀστέρια τόν προσκυνοῦσαν.

Μιά μέρα ἔστειλε ὁ Ἰακώβ τόν Ἰωσήφ, στ' ἀδέρφια του, ἐκεῖ πού ἔβοσκαν τά πρόβατα, γιά νά δεῖ τί γίνονταν.

Ἐκεῖνοι καθώς εἶδαν τόν Ἰωσήφ ἀπό μακριά, εἶπαν μεταξύ τους:

– «Νά! ἔρχεται κείνος, ὁ ὄνειροχτυπημένος. Ἄς τόν σκοτώσουμε λοιπόν κι ἄς τόν ρίξουμε σ' ἓναν ἀπ' αὐτούς τούς λάκκους κι ἄς ποῦμε στόν πατέρα μας πώς τόν ἔφαγε κάποιον θηρίο. Ἔτσι καί τά ὄνειρά του θά βγοῦν ἀνάποδα».

Στήν ἀπόφαση ὅμως αὐτή δέν ἦταν σύμφωνος ὁ Ρουβὴν, πού συμβούλευε τούς ἀδερφοὺς του νά μὴ βάψουν τά χέρια τους στό ἀδερφικό αἷμα, ἀλλά νά ρίξουν τόν Ἰωσήφ σ' ἓνα λάκκο. Σκόπευε αὐτός ὕστερα νά τόν τραβήξει ἀπό κεῖ καί νά τόν σώσει. Τ' ἀδέρφια του πείστηκαν, γιατί κι ἔτσι πίστευαν πώς σίγουρα ὁ Ἰωσήφ θά πέθαινε μέσ στό λάκκο ἀπό τήν πείνα.

Σάν πλησίασε λοιπόν ὁ Ἰωσήφ, τοῦ ἔβγαλαν τό ὠραῖο του ἐπανωφόρι καί τόν ἔριξαν σ' ἓνα λάκκο ἄδειο. Ὑστερα κάθισαν νά φᾶνε. Καθώς ἔτρωγαν, νά μιὰ συνοδεία ἀπό

ἐμπόρους Ἰσραηλίτες, πού πήγαιναν στήν Αἴγυπτο. Τότε ὁ Ἰούδας εἶπε σ' ἀδέρφια του:

– «Τί θά ὠφεληθοῦμε, ἂν σκοτώσουμε τόν ἀδερφό μας καί κρύψουμε τό θάνατό του; Καλύτερα εἶναι νά τόν πουλήσουμε στούς ἐμπόρους».

Τ' ἀδέρφια ἔμειναν σύμφωνα, ἔβγαλαν τόν Ἰωσήφ ἀπό τό λάκκο καί τόν πούλησαν στούς ἐμπόρους. Ἐπειτα ἔβασαν τό πανωφόρι του μέ αἷμα ἀπό ἓνα κασίκι πού ἔσφαξαν, τό ἔστειλαν τοῦ πατέρα τους, καί τοῦ ἔλεγαν:

– «Βρήκαμε αὐτό τό πράγμα. Δές μήν εἶναι τό πανωφόρι τοῦ Ἰωσήφ».

Ὁ πατέρας τό γνώρισε καί εἶπε:

– «Τό πανωφόρι τοῦ παιδιοῦ μου εἶναι. Τόν ἔφαγε κάποιο θηριό». Ὕστερα ἔσκισε τά ροῦχα του καί θρηνοῦσε τόν ἀγαπημένο του γιό πολλές μέρες λέγοντας:

– «Με πένθος θα κατέβω στόν τάφο νά βρῶ τό παιδί μου».

Οἱ ἔμποροι, ὅταν ἤρθαν στήν Αἴγυπτο, πούλησαν τόν Ἰωσήφ στόν Πετεφρῆ, πού ἦταν ἀρχιμάγειρας τοῦ Φαραώ, τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἰγύπτου.

9. Ὁ Ἰωσήφ στό σπίτι τοῦ Πετεφρῆ

Ὁ ἀρχιμάγειρας τοῦ Φαραώ, ὁ Πετεφρῆς, εἶδε πόσο ἦταν καλός καί τίμιος ὁ Ἰωσήφ καί τόν ἔβαλε οἰκονόμο στό σπίτι του. Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ τόν μίσησε τόν Ἰωσήφ τόσο, πού τόν συκοφάντησε στόν ἄντρα της. Τότε ὁ Πετεφρῆς θύμωσε καί διάταξε νά ρίξουν τόν Ἰωσήφ στή φυλακή.

Ὅμως ἡ ἀρετή τοῦ Ἰωσήφ φάνηκε καί μέσα στή φυλακή ἀκόμη. Ὅλοι μέσα ἐκεῖ τόν ἀγάπησαν καί τόν ἐκτίμησαν γιά τήν καλοσύνη καί τήν τιμιότητά του. Ὁ ἐπιστά-

της μάλιστα τῆς φυλακῆς τόν διόρισε νά ἐπιτηρεῖ τοὺς ἄλλους συγκατάδικους.

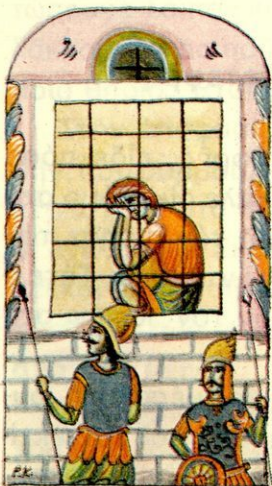
Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ δέν ἀπελπίστηκε. Ἦξερε πῶς μιά μέρα θά φαινόταν ἡ ἀθωότητά του καί θά ἐλευθερωνόταν.

10. Ὁ Ἰωσήφ στή φυλακή

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ βρισκόταν στή φυλακή, δύο ἐπίσημοι ἄνθρωποι, ὁ ἀρχικεραστής καί ὁ ἀρχιφούρναρης τοῦ Φαραώ, ἔπεσαν στή δυσμένειά του καί τοὺς ἔριξαν στήν ἴδια φυλακή. Ἐνα πρωί ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶδε ταραγμένους καί τοὺς ρώτησε τί ἔχουν. Αὐτοί τοῦ εἶπαν πῶς τήν περασμένη νύχτα εἶχαν δεῖ δύο ὄνειρα καί κανεῖς δέν μποροῦσε νά τοὺς τά ἐξηγήσει. Τότε ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε:

– «Διηγηθεῖτε τά ὄνειρά σας σέ μένα καί θά προσπαθῶ, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νά σᾶς τά ἐξηγήσω».

Ὁ ἀρχικεραστής ἄρχισε νά διηγεῖται τό δικό του ὄνειρο.

– «Εἶδα ἓνα κλῆμα, πού εἶχε τρεῖς κάδους γεμάτους σταφύλια. Ἐγώ κρατοῦσα τό ποτήρι τοῦ Φαραώ. Ὅταν τά σταφύλια ὠρίμασαν, πῆρα καί τά ἔστιψα μέσα στό ποτήρι κι ἔδωσα στό βασιλιά νά πιεῖ».

Ὁ Ἰωσήφ τότε τοῦ εἶπε:

– «Τά τρία κλαδιά σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Ἀμα περάσουν αὐτές, ὁ Φαραώ θά σέ ξαναφέρει στή θέση πού εἶχες. Σέ παρακαλῶ, νά θυ-

μηθεῖς καί μένα καί νά πεῖς στό Φαραώ, πώς ἄδικα μ' ἔχουν ἐδῶ· εἶμαι ἀθῶος».

Ἐπειτα ἀπ' αὐτόν ἦρθε ἡ σειρά τοῦ ἀρχιφούρναρη. Αὐτός εἶπε:

– «Ἐγώ ἔβλεπα, πώς βαστοῦσα πάνω στό κεφάλι μου τρία πανέρια. Τό πάνω ἦταν γεμάτο ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα τά ζυμαρικά τῆς τέχνης μου, πού εἶναι τόσο ἀγαπητά στό Φαραώ. Ὅμως ἔρχονταν τά πουλιά καί τά ἄνωγα».

Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε:

– «Τ' ὄνειρό σου εἶναι κακό. Τά τρία πανέρια σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Σάν περάσουν αὐτές οἱ τρεῖς ἡμέρες, ὁ Φαραώ θά διατάξει νά σέ κρεμάσουν καί τά πουλιά θά φάνε τίς σάρκες σου».

Ὅπως ἐξηγήσε τά ὄνειρα ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι ἔγινε. Ἐπειτα ἀπό τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραώ γιόρταζε τά γενέθλιά του. Τότε διάταξε νά ξανάρθει στή θέση του ὁ ἀρχικεραστής καί νά κρεμάσουν τόν ἀρχιφούρναρη.

Ὅμως ὁ ἀρχικεραστής ἀπό τήν πολλή χαρά τοῦ οὔτε θυμήθηκε καν τόν Ἰωσήφ.

11. Τά ὄνειρα τοῦ Φαραώ

Δύο χρόνια ὕστερα ἀπ' αὐτά, εἶδε ὁ Φαραώ στόν ὕπνο του ἓνα ὄνειρο. Πώς τάχα ἦταν στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Νείλου, καί εἶδε ν' ἀνεβαίνουν ἀπ' αὐτόν ἐφτά ὠραῖες καί παχιές ἀγελάδες, πού ἔβοσκαν ἐκεῖ κοντά. Ἀμέσως ὕστερα εἶδε νά βγαίνουν ἀπό τά νερά τοῦ Νείλου ἄλλες ἐφτά ἀγελάδες ἀσχημες κι ἀδύνατες. Αὐτές ἔπесαν πάνω στίς πρῶτες καί τίς ἔφαγαν. Μόλις εἶδε τό ὄνειρο αὐτό ὁ βασιλιάς, ξύπνησε. Ὅμως σέ λίγο τόν ξαναπῆρε ὁ ὕπνος καί βλέπει ἄλλο ὄνειρο. Τάχα ἀπό μιά ρίζα βλάστησαν ἐφτά

στάχια ὠραῖα καί θρεμμένα. Σέ λίγο κοντά σ' αὐτά φύτρωσαν ἄλλα ἑφτά στάχια λεπτά κι ἀδύνατα. Αὐτά γύρισαν καί κατάπιαν τὰ πρῶτα. Μεγάλη ἐντύπωση ἔκαμαν στό βασιλιά αὐτά τὰ ὄνειρα. Κάλεσε λοιπόν τοὺς σοφοὺς του νά τοῦ τὰ ἐξηγήσουν, ὅμως αὐτοὶ δέν μπόρεσαν νά βροῦν τή σημασία τους.

12. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται

Τότε ὁ ἀρχικεραστής θυμήθηκε τόν Ἰωσήφ, πού εἶχε ἐξηγήσει τόσο σωστά τὸ ὄνειρο τὸ δικό του καί τὸ ἄλλο τοῦ ἀρχιφούρναρη. Τό εἶπε λοιπόν στό Φαραῶ κι ἐκεῖνος εὐθύς διάταξε νά βγάλουν τόν Ἰωσήφ ἀπό τή φυλακή καί νά τόν φέρουν στό παλάτι.

Ὁ Ἰωσήφ στάθηκε μπροστά στό βασιλιά, ἄκουσε τὰ ὄνειρα καί εἶπε:

—«Μιά είναι ή σημασία καί στά δύο ὄνειρά σου, βασιλιά. Οί ἑφτά παχιές ἀγελάδες καί τά ἑφτά παχιά στάχυα σημαίνουν ἑφτά χρόνια εὐφορία στή γῆ. Οί ἑφτά ἀδύνατες ἀγελάδες καί τά ἑφτά μαραμέννα στάχυα σημαίνουν ἑφτά χρόνια δυστυχίας εὐθύς μετά τά χρόνια τῆς εὐτυχίας.

»Κι αὐτά θά γίνουν πολύ γρήγορα, γιατί καί τά δύο ὄνειρα τά εἶδες τό ἕνα κοντά στό ἄλλο. Κι ἔχω τή γνώμη, βασιλιά, γιά νά μήν ὑποφέρει ὁ λαός, ὅταν θά ῥθει ή δυστυχία, νά διορίσετε ἕναν ἄνθρωπο προκομμένο, πού νά ἀποθηκέψει καί νά φυλάξει πολύ σιτάρι, ὅσο θά κρατᾶ ή εὐφορία».

Ὁ Φαραώ τόσο ἐξετίμησε τά χαρίσματα τοῦ Ἰωσήφ, ὥστε ὄχι μόνον τόν ἀπελευθέρωσε, ἀλλά αὐτόν βρῆκε καί γιά κατάλληλο οἰκονόμο νά φροντίσει γιά τήν ἀποθήκευση τοῦ σιταριοῦ. Τόν διόρισε ἀρχιφροντιστή στό βασίλειό του καί τοῦ ἔκαμε πολλές τιμές.

Πραγματικά ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε μεγάλη ἱκανότητα στήν ὑπηρεσία του. Τά ἑφτά χρόνια πού κράτησε ή εὐφορία συγκέντρωσε σέ καινούριες ἀποθήκες ἄφθονο σιτάρι.

13. Οἱ ἀδερφοί τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στήν Αἴγυπτο

Ὅταν ἦρθαν τά χρόνια τῆς δυστυχίας, στήν Αἴγυπτο ὑπῆρχε σιτάρι ἀρκετό καί κανεῖς ἀπό τούς κατοίκους δέ στενοχωρέθηκε γιά ψωμί. Σ' ἄλλα μέρη ὅμως ὁ κόσμος ἄρχισε νά ὑποφέρει. Ἐρχονταν λοιπόν στήν Αἴγυπτο κι ἀγόραζαν ἀκριβά τό σιτάρι τους.

Ἡ ἴδια πείνα ἦταν καί στή Χαναάν, ὅπου ζοῦσε ὁ Ἰακώβ μέ τούς ἔντεκα γιούς του. Στέλνει λοιπόν κι αὐτός ὅλα τά παιδιά του, ἐκτός ἀπό τό μικρό Βενιαμίν, γιά ν'

ἀγοράσουν σιτάρι ἀπό τήν Αἴγυπτο. Αὐτοί λοιπόν ἦρθαν καί παρουσιάστηκαν στόν Ἰωσήφ χωρίς νά τόν ξέρουν. Αὐτός ὅμως ἀμέσως τούς γνώρισε καί μέ αὐστηρό τρόπο τούς ρωτᾷ:

—«Ἀπό ποῦ ἔρχεστε σεῖς;»

—«Ἀπό τή Χαναάν, γιά σιτάρι», ἀποκρίθηκαν αὐτοί φοβισμένοι.

—«Εἶστε κατάσκοποι ἐσεῖς!» τούς λέει ὁ Ἰωσήφ. «Ἦρθατε νά δεῖτε τά μυστικά ὀχυρώματα!»

—«Ὅχι, ὄχι, κύριε. Εἴμαστε καλοί. Ἐμεῖς εἴμαστε τά δώδεκα παιδιά ἑνός καλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἰακώβ. Τό μικρότερο, ὁ Βενιαμίν, ἔχει μείνει ἐκεῖ. Ἐνα ἄλλο, ὁ Ἰωσήφ, ἔχει χαθεῖ».

—«Εἶστε κατάσκοποι!» τούς λέει πάλι ὁ Ἰωσήφ, «καί θά μπεῖτε στή φυλακή, ἐκτός ἀπό ἕναν, πού θά πάει στήν πατρίδα σας νά φέρει τόν μικρότερο ἀδερφό σας».

Ἔτσι κι ἔγινε. Ὑστερα ὅμως ἀπό τρεῖς ἡμέρες ἔρχεται ὁ Ἰωσήφ στή φυλακή μ' ἕνα διερμηνέα, πού ἤξερε ἐβραϊκά, καί εἶπε στούς ἀδερφούς του πώς μποροῦν νά φύγουν καί νά φέρουν σιτάρι στήν πατρίδα τους, νά μείνει ὅμως ἕνας ἀπό αὐτούς φυλακισμένος, ὥσπου νά φέρουν οἱ ἄλλοι τόν Βενιαμίν, γιά νά βεβαιωθεῖ ἂν ὅσα εἶπαν εἶναι ἀλήθεια.

Τότε τ' ἀδέρφια ἔλεγαν μεταξύ τους ἐβραϊκά, νομίζοντας πώς ὁ Ἰωσήφ δέν τούς καταλάβαινε:

—«Ἐμεῖς πληρώνουμε τώρα τό κακό, πού κάμαμε στόν Ἰωσήφ. Εἶδαμε τήν ἀγωνία του, ἀκούσαμε τούς θρήνους του καί δέν τόν λυπηθήκαμε. Γι' αὐτό τώρα ὑποφέρουμε».

Μάλιστα περισσότερο μάλωνε τούς ἄλλους ὁ Ρουβήν.

Ὁ Ἰωσήφ, καθώς ἄκουσε αὐτά, συγκινήθηκε πολύ,

γιατί είδε πώς τ' αδέρφια του είχαν νιώσει τήν κακή πράξη, πού ἔκαμαν καί εἶχαν ἀρχίσει νά μετανοοῦν.

Βγήκε λοιπόν κι ἔκλαψε κρυφά.

Ἵστερα διάταξε νά μείνει στή φυλακή μόνον ὁ Συμεών καί στούς ἄλλους νά δώσουν τήν ἄδεια νά γυρίσουν στήν πατρίδα τους μέ τά σακιά γεμάτα σιτάρι.

Καί μέσα στά σακιά εἶπε νά βάλουν τά χρήματα, πού εἶχαν δώσει, γιά ν' ἀγοράσουν τό σιτάρι, καί νά τούς δώσουν καί τροφές γιά τό ταξίδι.

Στό δρόμο τ' αδέρφια ἀπόρησαν πολύ, ὅταν ἀνοίγοντας τά σακιά, βρῆκαν μέσα καί τά χρήματα.

Ἵταν ὁ Ἰακώβ ἄκουσε ὅλα αὐτά καί πώς ὁ ἄρχοντας στήν Αἴγυπτο ἀπαιτοῦσε νά στείλει τό μικρό του γιό, ταραχτήκε πολύ.

—«Ὁ Ἰωσήφ δέ ζεῖ πιά, ὁ Συμεών στή φυλακή. Τώρα μοῦ ζητοῦν νά χάσω καί τό μικρό μου Βενιαμίν; Ὅχι, αὐτό δέ γίνεται».

Ὁ Ρουβὴν προσπάθησε νά πείσει τόν πατέρα του πώς

αὐτός θά προστάτευε τό Βενιαμίν κι ἐξάπαντος θά τόν ἔφερνε πίσω. Ὅμως ὁ Ἰακώβ ἔμεινε ἀμετάπειστος.

Ἦρθε ἡ μέρα πού τό ψωμί σῶθηκε πάλι στό σπίτι τοῦ Ἰακώβ. Τότε ἔστειλε ξανά τά παιδιά του στήν Αἴγυπτο, γιά ν' ἀγοράσουν ἄλλο σιτάρι. Ἐκεῖνοι ὅμως δέν ἔφευγαν χωρίς τό Βενιαμίν κι ἔτσι ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε νά τόν στείλει κι αὐτόν, ἀφοῦ ἐγγυήθηκε ὁ Ἰούδας πώς θά τόν ἔφερναν ὀπωσδήποτε πίσω.

14. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στούς ἀδερφούς του

Ὅταν τά παιδιά τοῦ Ἰακώβ ἦρθαν στήν Αἴγυπτο, ἔδωσαν στόν ἐπιστάτη, πού εἶχε ὁ Ἰωσήφ, τά χρήματα πού εἶχαν βρεῖ στά σακιά τους. Ὑστερα παρουσιάστηκαν στόν Ἰωσήφ κι αὐτός τούς δέχτηκε τώρα μαλακότερα καί τούς ρώτησε γιά τόν πατέρα τους. Καθώς εἶδε τό Βενιαμίν, συγκινήθηκε καί βγήκε νά κρύψει τά δάκρυα του.

Ἐπειτα τούς ἔκαμε τραπέζι καί τούς ἔβαλε μέ τή σειρά σύμφωνα μέ τήν ἡλικία τους, πού τούς ἔκαμε νά παραξενευτοῦν. Διάταξε νά βάλουν μπροστά στό Βενιαμίν τό ὠραιότερο φαγητό.

Ἐπειτα πρόσταξε τόν ἐπιστάτη του νά γεμίσει τά σακιά τους καί νά βάλει πάλι μέσα τά χρήματα τοῦ καθενός καί στοῦ Βενιαμίν τό σακί νά βάλει τό ἀσημένιο ποτήρι του.

Τό πρωῖ τ' ἀδέρφια ξεκίνησαν. Μόλις ὅμως βγήκαν ἔξω ἀπό τήν πόλη, ὁ Ἰωσήφ ἔδωσε διαταγή νά τούς πιάσουν, γιατί εἶχαν κλέψει τό ἀσημένιο του ποτήρι. Τ' ἀδέρφια, ἐπειδή ἤξεραν πώς δέν εἶχαν κάμει τέτοιο πράγμα, εἶπαν:

—«Ἐκεῖνος πού θά βρεθεῖ στό σακί του τό ποτήρι νά θανατωθεῖ κι ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι νά γίνουμε σκλάβοι».

Ψάχνουν λοιπόν τὰ σακιά καί τό ποτήρι βρέθηκε στοῦ Βενιαμίν τό σακί!

Τ' ἀδέρφια ἀπορώντας σκίζουν τὰ ρούχα τους καί γυρίζουν στήν πόλη, ὅπου ὁδηγοῦνται στόν Ἰωσήφ.

—«Τί εἶναι αὐτό πού κάματε;» τούς ρωτᾷ ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰούδας εὐθύς προχώρησε καί εἶπε:

—«Νά, ἐμεῖς δοῦλοι σου ὅλοι».

—«Ὅχι», ἀποκρίθηκε ὁ Ἰωσήφ. «Μόνον αὐτός πού πῆρε τό ποτήρι θά μείνει σκλάβος μου. Σεῖς οἱ ἄλλοι θά γυρίσετε στόν πατέρα σας».

—«Ἄς μείνω ἐγώ σκλάβος», παρακαλεῖ ὁ Ἰούδας, «κι ἄς γυρίσει ὁ Βενιαμίν, γιατί χωρίς αὐτόν ὁ πατέρας μας δέ θά μπορέσει νά ζήσει».

Τότε ὁ Ἰωσήφ δέν μπόρεσε πιά νά κρατηθεῖ. Μέ δάκρυα στά μάτια λέει στούς ἀδερφοῦς του:

—«Ἐγώ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδερφός σας, πού πουλήσατε. Μή λυπάστε. Πηγαίνετε στόν πατέρα μας καί πέστε του ὅλη τήν ἱστορία καί νά πάρει ὅλη τήν οἰκογένεια καί τὰ ὑπάρχοντά του καί νά ῥθει ἐδῶ, γιατί ἡ πείνα θά βαστάξει ἀκόμη πέντε χρόνια.».

Ἄφου εἶπε αὐτά τὰ λόγια ὁ Ἰωσήφ, ἀγκάλιασε κλαίγοντας τούς ἀδερφοῦς του καί ἰδιαίτερα τό Βενιαμίν.

15. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στήν Αἴγυπτο

Τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ γύρισαν στή Χαναάν καί γεμάτοι χαρά εἶπαν στόν πατέρα τους πώς ὁ Ἰωσήφ ζεῖ, εἶναι μέγας ἀρχοντας στήν Αἴγυπτο καί θέλει νά πᾶνε νά ζήσουν ὅλοι κοντά του. Ὁ Ἰακώβ στήν ἀρχή δέν πίστευε. Ὅταν ὅμως εἶδε τὰ πλούσια δῶρα, πού εἶχε δώσει ὁ

Ἰωσήφ στά ἀδέρφια του, πίστεψε κι ἀποφάσισε νά πάει στήν Αἴγυπτο, γιά νά δεῖ τό γιό του πρὶν πεθάνει.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἔμαθε πῶς ἔρχεται ὁ πατέρας του, βγήκε μέ μιὰ ὠραία βασιλική ἄμαξα νά τόν ὑποδεχτεῖ. Κι ὅταν ἔφτασε, ἔπεσε στήν ἀγκαλιά του καί τόν φιλοῦσε κι ἔκλαιγε ἀπό συγκίνηση.

Τότε ὁ Ἰακώβ εἶπε:

– «Τώρα, ἀγαπητό μου παιδί, ἄς πεθάνω, ἀφοῦ εἶδα τό πρόσωπό σου».

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε εὐτυχισμένος πιά κοντά στά παιδιά του. Ὅταν πλησίασε τό τέλος του, φώναξε τόν Ἰωσήφ καί τοῦ παράγγειλε νά τόν θάψει στόν τόπο τῶν προγόνων του. Ἔτσι κι ἔγινε. Τά παιδιά του ἔμειναν στήν Αἴγυπτο καί οἱ ἀπόγονοί του ἔγιναν ἕνας μέγανος λαός, πού λεγόταν Ἰσραηλίτες.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ

Ἦρθε ὁ καιρός πού ὁ Ἰωσήφ πέθανε, καθώς καί τ' ἀδέρφια του. Οἱ ἀπόγονοί του ὅμως, πού καθώς εἶπαμε λέγονταν Ἰσραηλίτες, πλήθαιναν πολύ καί σέ λίγα χρόνια ὅλη ἡ Αἴγυπτος γέμισε ἀπ' αὐτούς.

Αὐτό ἔκαμε τούς Αἰγύπτιους ν' ἀνησυχοῦν καί περισσότερο οἱ βασιλεῖς τους, πού ἄρχισαν νά φοβοῦνται μή τυχόν ἔρθει καιρός πού οἱ Ἰσραηλίτες κυριέψουν τήν Αἴγυπτο καίβάλουν δικούς τους βασιλεῖς.

Γιά νά προλάβει λοιπόν αὐτό τό κακό ὁ Φαραώ καί γιά νά ἐμποδίσει τόν Ἰσραηλιτικό λαό νά αὐξάνει, μεταχειρίστηκε τέτοια μέτρα:

Διάταξε νά ἀναγκάσουν τούς Ἰσραηλίτες νά κάνουν βαριά ἔργα, νά χτίζουν πολιτεῖες καί τείχη, κι ἔτσι ἀπό τούς κόπους ν' ἀδυνατίζουν καί νά χάνονται. Ὅμως οἱ Ἰσραηλίτες μέ τόν τρόπον αὐτόν ὄχι μόνο δέ λιγότευαν, παρά καί δυνάμωναν περισσότερο.

Σάν εἶδε αὐτό ὁ Φαραώ ἔδωσε διαταγή νά σκοτώνουν οἱ μαμές ὅλα τά νεογέννητα παιδιά τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μά οὔτε μέ αὐτό δέν πέτυχε τίποτε.

Οἱ καλές μαμές ἔλεγαν πώς δέν τίς πρόφταιναν τίς Ἰσραηλιτισσες στή γέννα τους, γιατί εἶναι γερές καί γεννοῦσαν χωρίς τή βοήθειά τους.

Τότε ὁ Φαραώ ἔβγαλε διαταγή νά ρίχνουν οἱ Αἰγύπτιοι στόν ποταμό Νεῖλο ὅλα τά νεογέννητα παιδιά τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μία Ἑβραία γέννησε ἓνα πολύ ὠραῖο ἀγοράκι. Τό ἔκρυβε ἡ καημένη ἀρκετόν καιρό στό σπίτι της, γιά νά μή τῆς τό πάρουν καί τό πνίξουν στό ποτάμι. Μά ἐπειδή φοβήθηκε πώς δέν θά κατόρθωνε νά προφυλάξει τό παιδί της ὥσπου νά μεγαλώσει, σκέφτηκε νά τό σώσει διαφορετικά.

Τό ἔβαλε μέσα σ' ἓνα καλάθι, πού τό εἶχε ἀλειμμένο καλά μέ πίσσα, ὥστε νά μήν περνοῦν μέσα τά νερά. Πῆρε τό καλάθι καί μαζί μέ τή μεγάλη κόρη της, τή Μαριάμ, ἤρθαν στό ποτάμι. Ἐκεῖ ἀκούμπησε τό καλάθι μέ τό παιδί πάνω στό ἤσυχο νερό καί γύρισε στό σπίτι, ἐνῶ ἡ Μαριάμ ἔμεινε κρυμμένη πίσω ἀπό τίς καλαμιές, γιά νά δεῖ τί θ' ἀπογίνει.

Δέν πέρασε πολύ ὥρα καί νά, ἔρχεται ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ μέ τίς ὑπηρέτριές της νά λουστῆ στό ποτάμι. Καθώς εἶδε τό καλάθι, διάταξε τίς ὑπηρέτριες νά τό τραβήξουν ἔξω, περίεργη νά δεῖ τί εἶχε μέσα. Τό ἄνοιξαν λοιπόν καί βλέπουν τό παιδάκι, πού ἦταν μέσα. Ἡ βασιλοπούλα τό λυπήθηκε καί ἀποφάσισε νά τό πάρει αὐτή καί νά τό ἀναθρέψει στό παλάτι.

Μόλις εἶδε αὐτά ἡ κρυμμένη Μαριάμ, πῆρε θάρρος καί πρόβαλε ἐμπρός στή βασιλοπούλα. Τή ρώτησε μή τυχόν καί ἤθελε παραμάννα γιά τό παιδί, γιατί αὐτή γνώριζε μία πολύ καλή. Ἡ βασιλοπούλα δέχτηκε καί τήν ἔστειλε νά

πάει ευθύς νά φέρει τήν παραμάνα. Ἐτρεξε λοιπόν ἡ καλή κόρη στή μητέρα της καί τῆς εἶπε ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Οἱ δύο μαζί γύρισαν τότε στή βασιλοπούλα καί κείνη παράδωσε τό παιδί στή μητέρα του νά τό κρατήσει τρία χρόνια.

Ἦταν πέρασαν τά τρία χρόνια, ἡ μητέρα πάλι ἔδωσε τό παιδί στή βασιλοπούλα. Αὐτή τό πήρε τότε στό παλάτι νά τό ἀναθρέψει καί τοῦ ἔβγαλε τό ὄνομα Μωυσῆς, πού σημαίνει σωσμένος ἀπό τό νερό.

2. Ὁ Θεός φανερώνεται στό Μωυσῆ

Ὁ Μωυσῆς ἀνατράφηκε βασιλικά στό παλάτι τοῦ Φαράω, χωρίς ποτέ νά λησμονήσει τήν καταγωγή του. Γι' αὐτό πάντοτε προστάτευε καί βοηθοῦσε τούς Ἰσραηλίτες. Κάποια μέρα, περνώντας σ' ἕνα δρόμο, εἶδε ἕναν Αἰγύπτιο νά χτυπᾶ ἕναν Ἰσραηλίτη. Στάθηκε ευθύς καί ρώτησε γιατί μαλώνουν. Ὁ Αἰγύπτιος θυμωμένος θέλησε νά χτυπήσει

καί τόν ἴδιο τό Μωυσῆ. Τότε ὁ Μωυσῆς ἀναγκάστηκε νά χτυπήσει τόν Αἴγυπτιο καί νά τόν σκοτώσει.

Ὅταν ὁ φόνος αὐτός ἔγινε γνωστός, ὁ Μωυσῆς, γιά ν' ἀποφύγει τήν ἐκδίκηση τῶν Αἴγυπτίων, ἀναγκάστηκε νά φύγει ἀπό τήν Αἴγυπτο. Πῆγε τότε σ' ἕναν ἄλλον τόπο, τή Μαδιάμ, ὅπου παντρεύτηκε τήν κόρη ἑνός ἱερέα, πού λεγόταν Σεπφώρα.

Ὅσον καιρό ἔλειπε ὁ Μωυσῆς, βρῆκαν εὐκαιρία οἱ Αἴγυπτιοί νά βασανίζουν τούς Ἰσραηλίτες μέ διάφορους τρόπους καί νά τούς κάνουν τή ζωή στήν Αἴγυπτο ἀνυπόφορη.

Ὁ Θεός ὅμως, πού ἀγαποῦσε τόν Ἰσραηλιτικό λαό, ἀποφάσισε νά τούς σώσει. Μιά μέρα ὁ Μωυσῆς βρισκόταν σ' ἕνα βουνό, τό Χωρήβ, κι ἔβασκε τά πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του. Ἐκεῖ πού καθόταν συλλογισμένος, εἶδε ἕνα βάτο ἀπ' ὅπου ἔβγαιναν φλόγες χωρίς νά καίεται.

Γεμάτος ἀπορία κίνησε νά δεῖ πῶς γινόταν αὐτό τό πράγμα. Μά δέν εἶχε πλησιάσει ἀκόμα κι ἄκουσε τή φωνή τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ ἔλεγε νά μή προχωρήσει περισσότερο, γιατί ὁ τόπος εἶναι ἱερός.

Ὁ Μωυσῆς ἔπεσε στά γόνατα κι ἄκουσε τότε τή φωνή τοῦ Θεοῦ νά τοῦ λέει πῶς αὐτός ἦταν προορισμένος νά σώσει τούς Ἰσραηλίτες καί νά τούς βγάλει ἀπό τήν Αἴγυπτο, ὅπου ὑπόφεραν τόσα μαρτύρια, καί νά τούς πάει στή Χαναάν. Τοῦ παράγγειλε νά παρουσιαστεῖ στό Φαραώ καί νά τοῦ πεῖ νά δώσει τήν ἄδεια, γιατί ἀλλιῶς πολλά κακά θά πέσουν στήν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Μωυσῆς καταφοβισμένος ρώτησε πῶς μπορούσε νά παρουσιαστεῖ καί νά πεῖ αὐτό τό πράγμα στό Φαραώ, ἀφοῦ εἶχε τό ἐλάττωμα νά μήν μπορεῖ νά μιλεῖ εὐκόλα, γιατί ἦταν

βραδύγλωσσος. Ὁ Θεός τοῦ ἀποκρίθηκε πῶς μπορούσε νά πάρει μαζί του τόν ἀδερφό του τόν Ἀαρών, πού μιλεῖ πολύ ὠραῖα.

Τότε ὁ Μωυσῆς πῆγε στόν Ἀαρών καί τοῦ εἶπε ὅλα αὐτά.

3. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ

Ὁ Μωυσῆς κι ὁ Ἀαρών πῆγαν καί παρουσιάστηκαν μπροστά στό Φαραώ καί τοῦ εἶπαν γιά τήν ἐντολή, πού ὁ Θεός τοὺς ἔδωσε. Ὁ Φαραώ ὅμως τοὺς ἔδωξε λέγοντάς τους πῶς δέν πρόκειται ν' ἀφήσει τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν. Ὕστερα διάταξε νά βασανίζουν πιό σκληρά τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ὁ Ἀαρών κι ὁ Μωυσῆς ξαναπῆγαν στό Φαραώ. Γιά νά δείξει ὁ Ἀαρών πῶς εἶναι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, ἔριξε κάτω τό ραβδί του κι αὐτό ἔγινε εὐθύς φίδι. Ὅμως ὁ Φαραώ οὔτε στό θαῦμα αὐτό ἔδωσε καμιά σημασία, ἀλλά ἐξα-

κολουθοῦσε νά κρατεῖ τούς δύστυχους Ἰσραηλίτες στή σκλαβιά.

Τότε ὁ Θεός, θυμωμένος ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἄπιστου βασιλιᾶ, ἔριξε πάνω στή χώρα του δέκα φοβερὰ κακά, «τίς δέκα πληγές τοῦ Φαραώ». Νά μερικές:

Ἔκαμε τό νερό τοῦ Νείλου αἷμα. Γέμισε τόν τόπο βατράχους. Ἄπλωσε βαθύ σκοτάδι, πού κράτησε πολλές ἡμέρες. Τέλος, στέλνει καί τή δέκατη πληγή, τήν πιό φοβερή: δηλαδή ἄγγελος Κυρίου χτύπησε ὅλα τά νεογέννητα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων καί πέθαναν ὅλα σέ μιά νύχτα.

Τήν ἴδια νύχτα οἱ Ἰσραηλίτες, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, πού τήν ἔδωσε στό Μωυσῆ, ἔμειναν ἀγρυπνοί καί ντυμένοι, γιά νά εἶναι ἔτοιμοι νά φύγουν.

Πρὶν ἀπ' αὐτό εἶχε σφάξει κάθε οἰκογένεια ἀπό ἓνα ἄρνι κι ἀφοῦ πρῶτα ἔβαψαν τήν πόρτα τους μέ τό αἷμα του, ὕστερα τό ἔψησαν. Ἔβαψαν οἱ Ἰσραηλίτες σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους, γιά νά ξεχωρίζουν ἀπό τά σπίτια τῶν Αἰγυπτίων κι ἔτσι νά μὴ χτυπηθοῦν μέ θάνατο καί τά δικά τους παιδιά.

Τήν ἡμέρα αὐτή οἱ Ἑβραῖοι τή γιορτάζουν ὡς σήμερα. Εἶναι τό Πάσχα τους καί κάθε χρόνο τήν ἡμέρα αὐτή τρῶνε ἄρνι ψητό καθῶς καί ἄζυμα, γιά νά θυμοῦνται τήν ἔξοδό τους ἀπό τήν Αἴγυπτο.

4. Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν ἀπό τήν Αἴγυπτο

Μέ τή δέκατη φοβερή πληγή πού ἔριξε ὁ Θεός στούς Αἰγύπτιους, ὁ Φαραώ κατατρόμαξε. Ἔστειλε λοιπόν καί φώναξε τό Μωυσῆ καί τόν Ἄαρών καί τούς εἶπε πῶς δέχεται νά πάρουν τούς Ἰσραηλίτες καί νά φύγουν τήν ἴδια ἐκείνη νύχτα.

Ἄμέσως οἱ Ἰσραηλίτες μαζεύτηκαν ὅλοι ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Μπήκαν μπροστά οἱ πολεμιστές, πού ἦταν ἑξακόσιες χιλιάδες καὶ ξεκίνησαν. Μά δέν εἶχαν πολύ προχωρήσει κι ὁ Φαραώ μετάνιωσε γιατί τούς ἄφησε.

Στέλνει λοιπόν πίσω τους στρατό νά τούς κυνηγήσει καί νά τούς φέρει πάλι. Οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν φτάσει τώρα μπροστά στήν Ἐρυθρά θάλασσα. Κινδύνευαν νά πιαστοῦν ἀπό τούς Αἰγύπτιους κι ἄρχισαν νά χάνουν τό θάρρος τους. Μά ὁ Θεός δέν τούς ἄφησε στή δύσκολη ἐκείνη στιγμή. Ἔδωσε ἐντολή στό Μωυσῆ νά χτυπήσει μέ τό ραβδί του τά νερά τῆς θάλασσας. Μόλις ὁ Μωυσῆς ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεός, τά νερά χωρίστηκαν κι ἀνοίχτηκε δρόμος, ἀπ' ὅπου οἱ Ἰσραηλίτες πέρασαν ὅλοι ἀντίπερα. Πίσω τους ὅμως μπήκαν στό στεγνό αὐτό δρόμο καί οἱ Αἰγύπτιοι καί τούς κυνηγοῦσαν. Μά τότε χτύπησε πάλι ὁ Μωυσῆς τό ραβδί του κι

εὐθύς κλείστηκαν τὰ νερά κι ὅλος ὁ αἰγυπτιακός στρατός πνίγηκε. Χαρούμενοι τώρα οἱ Ἰσραηλίτες πού σώθηκαν, δόξασαν τό Θεό γιά τήν προστασία του.

5. Οἱ δέκα ἐντολές

Ἦτοτε ἀπό τήν Ἐρυθρά Θάλασσα οἱ Ἰσραηλίτες βρέθηκαν στήν ἔρημο. Ἐκεῖ σώθηκαν ὅ,τι τροφές εἶχαν μαζί τους καί δέν ἔβρισκαν πιά τίποτε νά φᾶνε. Ἄρχισαν τότε νά βασανίζονται ἀπό τήν πείνα, νά στενοχωροῦνται καί νά παραπονοῦνται στό Μωυσῆ, πού τούς εἶχε φέρει ἐκεῖ, καί γύρευαν νά γυρίσουν πάλι στήν Αἴγυπτο.

Ὁ Μωυσῆς στενοχωρήθηκε πολύ, μά τότε ὁ Θεός πού δέν ἄφηνε ἀπό τήν προστασία του τόν Ἑβραϊκό λαό, ἔριξε ἀπό τόν οὐρανό μιά γλυκιά καί θρεπτική τροφή, τό μάννα, καί μαζί μ' αὐτό πολλά ὀρτύκια. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες σώθηκαν πάλι ἀπό τήν πείνα καί πέρασαν πολύ καιρό ἡσυχοί στήν ἔρημο.

Μά σέ λίγο βρέθηκαν σέ μέρος πού δέν εἶχε καθόλου νερό. Ἄρχισαν τότε νά διψοῦν καί νά ὑποφέρουν πολύ καί παραπονοιοῦνταν στό Μωυσῆ πώς σώθηκαν ἀπό τούς Αἰγύπτιους καί ἦρθαν νά πεθάνουν στήν ἔρημο.

Τότε ὁ Μωυσῆς προσευχήθηκε στό Θεό καί ζήτησε τή βοήθειά του. Ὁ Θεός τοῦ παράγγειλε νά χτυπήσει μέ τό ραβδί του σ' ἓνα βράχο, στό βουνό Χωρήβ, κι εὐθύς θά βγεῖ ἄφθονο νερό. Ἔτσι κι ἔγινε καί ὁ λαός γεμάτος εὐγνωμοσύνη ἤπια ἀπό τό καθαρότατο νερό κι ἔσβησε τή δίψα του.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἀπό τότε πού οἱ Ἑβραῖοι βγήκαν ἀπό τήν Αἴγυπτο. Εἶχαν φτάσει τώρα κοντά στό βουνό Σινά.

Ὁ Μωυσῆς ἀνέβηκε στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ

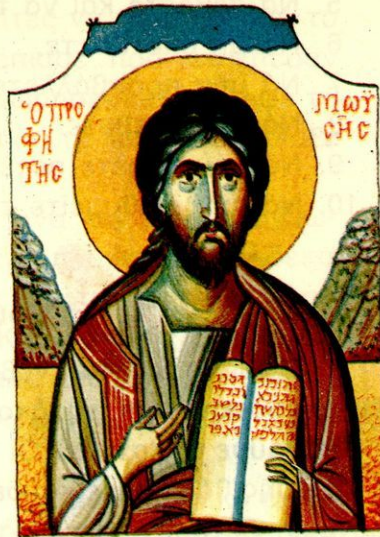
κι ἐκεῖ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ παράγγειλε νὰ κατεβεῖ κάτω στοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νὰ τοὺς πεῖ πῶς, ἂν θέλουν νὰ ἔχουν πάντοτε τὴν προστασία του, πρέπει νὰ τηροῦν δέκα ἐντολές πού θὰ τοὺς δώσει.

Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες ἄκουσαν αὐτό ἀπὸ τὸ Μωυσῆ, δέχτηκαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ Μωυσῆς τοὺς διάταξε νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ νηστεύουν τρεῖς μέρες. Τὴν τρίτη μέρα τοὺς ὀδήγησε κοντὰ στό βουνό Σινά, πού ἡ κορυφή του ἦταν σκεπασμένη μὲ ἓνα μαῦρο σύννεφο.

Σέ λίγο ἄρχισε ν' ἀστράφτει καὶ νὰ βροντᾶ κι ὅλο τὸ βουνό ἀντηχοῦσε ἀπὸ κρότους μὲ τύμπανα καὶ σάλπιγγες, πού οἱ Ἑβραῖοι στάθηκαν ἐκστατικοί.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού εἶπε τὶς δέκα ἐντολές:

1. Ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός σας. Νὰ μὴ λατρεύετε ἄλλο θεό, ἐκτός ἀπὸ μένα.
2. Νὰ μὴν προσκυνᾶτε ποτέ εἰδῶλα.
3. Νὰ μὴν ὀρκίζεστε καὶ νὰ μὴ βάζετε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ στό στόμα σας χωρὶς λόγο.
4. Ἐξὶ μέρες νὰ ἐργάζεστε καὶ τὴν ἑβδομὴ νὰ ξεκουράζεστε.

5. Νά σέβεστε καί νά τιμᾶτε τούς γονεῖς σας.
6. Νά μή σκοτώνετε.
7. Νά μήν προσβάλλετε κανενός τήν τιμή.
8. Νά μήν κλέβετε.
9. Νά μήν πάρετε ποτέ ψεύτικο ὄρκο.
10. Νά μήν ἐπιθυμεῖτε τά ξένα πράγματα.

6. Τό χρυσό μοσχάρι

Ὁ Μωυσῆς ἔπειτα ἀνέβηκε πάλι στό βουνό Σινά. Ἐκεῖ ἔμεινε σαράντα μέρες, ἀκούοντας τούς λόγους τοῦ Θεοῦ.

Ἄργουσε νά κατεβεῖ. Οἱ Ἑβραῖοι εἶπαν στόν Ἄαρών πώς ὁ Μωυσῆς θά χάθηκε καί δέν ἦταν ἀνάγκη πιά νά τόν περιμένουν. Ζήτησαν λοιπόν ἀπό αὐτόν νά τοὺς φτιάξει ἕνα Θεό εἶδωλο, ὅπως ἤξεραν ἀπό τήν Αἴγυπτο, γιά νά κάνουν σ' αὐτό τή λατρεία τους.

Ὁ Ἄαρών ἀναγκάστηκε νά δεχτεῖ. Τούς διάταξε κι ἔφεραν ὅλοι τά χρυσά τους κοσμήματα καί μ' αὐτά ἔφτιαξε ἕνα χρυσό μοσχάρι. Τό ἔστησε σ' ἕνα μέρος ψηλό καί οἱ Ἑβραῖοι ἔρχονταν καί τό προσκυνοῦσαν.

Ὁ Μωυσῆς ὅμως, στίς σαράντα μέρες ἐπάνω, κατέβηκε ἀπό τό βουνό Σινά, κρατώντας δυό πέτρινες πλάκες, ὅπου τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός τίς δέκα ἐντολές χαραγμένες.

Καθώς είδε όμως τούς Ἰσραηλίτες νά προσκυνοῦν τό χρυσό μοσχάρι, τόσος θυμός τόν ἔπιασε, πού τοῦ ἔπεσαν οἱ πλάκες κι ἔσπασαν Ἔπειτα προχώρησε, κατάστρεψε τό χρυσό μοσχάρι καί τιμώρησε αὐστηρά τό λαό, πού ἄλλαξε τόσο εὐκόλα τήν πίστη του.

Ἀνέβηκε τότε πάλι στό βουνό Σινά καί ζήτησε συχώρηση ἀπό τό Θεό καί πήρε δυό νέες πλάκες μέ τίς δέκα ἐντολές, πού τίς ἔβαλε μέσα σ' ἓνα κιβώτιο φτιαγμένο ἀπό πολύτιμο ξύλο, πού ὀνομάστηκε Κιβωτός τῆς Διαθήκης. Τήν Κιβωτό τῆς Διαθήκης τήν ἔβαλε μέσα σέ μιά σκηνή, πού τήν εἶπαν Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου καί σ' αὐτήν πρόσφερε θυσία στό Θεό.

Τήν ἡμέρα αὐτή, πού πήραν οἱ Ἑβραῖοι τίς δέκα ἐντολές, τή γιορτάζουν ἐφτά ἐβδομάδες μετά τό Πάσχα, τήν Πεντηκοστή δηλαδή.

7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωυσῆ

Ὅταν ὁ Μωυσῆς κατάλαβε τό θάνατό του, παρακάλεσε τό Θεό νά διορίσει ἀρχηγό στούς Ἑβραῖους.

Ὁ Θεός τότε ὄρισε τόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἄνθρωπο μέ μυαλό καί ἀρετή καί διάταξε τό Μωυσῆ νά τόν παρουσιάσει στούς Ἑβραῖους γι' ἀρχηγό τους.

Κατόπιν ὁ Μωυσῆς ἀνέβηκε στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ Φασγά καί εἶδε τή χώρα Χαναάν, πού θά κατοικοῦσαν ὀριστικά οἱ Ἑβραῖοι, σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεση πού τούς ἔδωσε ὁ Θεός.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔθαψαν τό Μωυσῆ μέ μεγάλες τιμές καί γιορτές στήν κοιλάδα τοῦ Μωάβ καί τόν ἔκλαψαν τριάντα μέρες.

8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ

Ὁ Μωυσῆς πέθανε πρὶν κατορθώσει νὰ φέρει τοὺς Ἰσραηλίτες στὴ Χαναάν. Τότε ἀνάλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσει ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

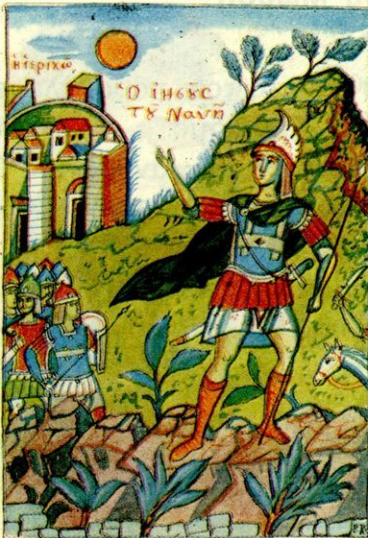
Ὅταν ὁ λαὸς προχωροῦσε, μπροστὰ πήγαιναν πάντοτε οἱ ἱερεῖς, κρατώντας τὴν ἱερὴ Κιβωτὸ μέ τις πλάκες, πού εἶχαν τις δέκα ἐντολές.

Ἐφτασαν κάποτε στὸν ποταμὸ Ἰορδάνη καὶ μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὁ λαὸς πέρασε δίχως νὰ βραχεῖ κανεὶς, γιατί κι ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, τὰ νερά χωρίστηκαν σέ δύο καὶ ἄνοιξαν δρόμο νὰ διαβοῦν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ οἱ Ἰσραηλίτες χρειάστηκαν νὰ πολεμήσουν μέ διάφορους λαοὺς, πού στάθηκαν ἐμπόδιο στό δρόμο τους. Οἱ λαοὶ αὐτοὶ εἶχαν πολιτείες μέ ἰσχυρά τείχη καὶ πολεμιστὲς πολλοὺς. Ὅμως, μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἰσραηλίτες κατόρθωσαν νὰ τοὺς νικήσουν.

Ὅταν πολιορκήσαν τὴν ὀχυρωμένη πόλη Ἰεριχώ, ἐφτά μέρες ἔμειναν γύρω ἀπὸ τὰ τείχη της. Τὴν ἕβδομη μέρα οἱ ἱερεῖς σάλπισαν μέ τις σάλπιγγες, ὁ λαὸς ἄφησε μεγάλη βοή καὶ τὰ τείχη τῆς πόλης ἔπεσαν μόνα τους.

Ἐπειτα ἔφτασαν σέ μιὰ ἄλλη πόλη, τὴ Γαβαὼν, καὶ ἄρχισαν δυνατὴ μάχη μέ τοὺς ἐχθροὺς. Ἡ μάχη κράτησε ὡς τὸ βράδυ χωρὶς

νά νικήσουν καί τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεό νά σταματήσει τὸν ἥλιο, ὥσπου νά τελειώσουν τὴ μάχη. Ἔτσι καί ἔγινε. Ὁ ἥλιος στάθηκε καί οἱ Ἑβραῖοι νίκησαν τοὺς ἐχθροὺς καί κυρίεψαν τὴ Γαβῶν.

Τέλος, ἦρθε ἡ εὐλογημένη μέρα, πού οἱ Ἰσραηλίτες ἔφτασαν πιά στήν ποθητή Χαναάν, ἀφοῦ πέρασαν 40 ὀλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού βγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μοίρασε τὴ Χαναάν στίς 12 φυλές τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τούς διοίκησε μέ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί πέθανε σέ βαθιά γεράματα.

ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

1. Ὁ Γεδεών

Ἄφοῦ πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, κυβέρνησαν τοὺς Ἰσραηλίτες δυνατοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄντρες, πού λέγονταν κριτές. Οἱ πιά σπουδαῖοι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Γεδεών, ὁ Σαμψών, ὁ Ἥλνι καὶ ὁ Σαμουήλ.

Ὁ Γεδεών πῆρε τριάντα χιλιάδες πολεμιστὲς Ἰσραηλίτες καὶ πῆγε νά πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς Μαδιανίτες. Κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τίς τριάντα αὐτὲς χιλιάδες διάλεξε μόνο τριακόσιους καὶ παράγγειλε νά παρουν ἀπὸ μιά στάμνα ἄδεια καὶ μέσα ἐκεῖ νά ἔχουν μιά ἀναμμένη λαμπάδα καὶ νά εἶναι ἔτοιμοι γιὰ τὴν ἐπίθεση.

Τὴ νύχτα λοιπόν, μόλις ἔδωσε ὁ Γεδεών τό σύνθημα, οἱ 300 αὐτοὶ ἔσπασαν τίς στά-

μνες καί κρατώντας τίς ἀναμμένες λαμπάδες μέ τό ἕνα χέρι καί σαλπίζοντας μέ τό ἄλλο, ἔπесαν ἐπάνω στόν ἐχθρό. Οἱ Μαδιανίτες, πού εἶδαν τίς λαμπάδες κι ἄκουσαν τή βοή, τόσο τρόμαξαν πού ἄρχισαν νά φεύγουν, γιά νά σωθοῦν.

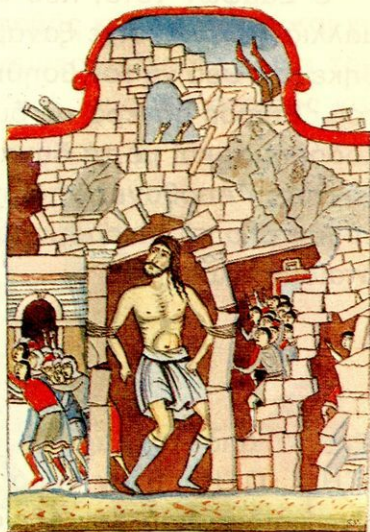
Ὁ Γεδεών τότε μέ ὄλο του τό στρατό τούς κυνήγησε καί τούς κατάστρεψε.

2. Ὁ Σαμψών

Πέρασαν πολλά χρόνια καί οἱ Ἰσραηλίτες ἄρχισαν νά ξεχνοῦν τό Θεό τους. Ἐπесαν στίς ἀμαρτίες καί στίς κακές πράξεις, ὥσπου μιά μέρα οἱ ἐχθροί τους, οἱ Φιλισταῖοι, τούς χτύπησαν μέ στρατό καί τούς νίκησαν. Τότε τούς ἔκαμαν σκλάβους τους κι ἔμειναν στή σκλαβιά 40 ὀλόκληρα χρόνια. Μέσα στά βάσανα τῆς σκλαβιάς οἱ Ἰσραηλίτες θυμήθηκαν καί πάλι τό Θεό καί μετάνιωσαν.

Τότε ὁ Θεός τούς ἔστειλε ἕνα πολύ δυνατόν ἄντρα, τό Σαμψών, πού στάθηκε προστατής καί κριτής τους, ἕνας ἥρωας τῶν Ἑβραίων, ὅπως στούς Ἑλληνας ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ Σαμψών ἔγινε ὁ τρόμος κι ὁ φόβος τῶν Φιλισταίων ἐξαιτίας τῆς ὑπερφυσικῆς του δυνάμεως. Κάποτε, πηγαίνοντας μέ μιά συντροφιά ἀπό ἕναν τόπο σέ ἄλλον, βρέθηκε ἐμπρός σ' ἕνα φοβερό λιοντάρι. Ἐνῶ ὄλοι

κατατρόμαξαν, αὐτός μέ μεγάλη ψυχραιμία χύθηκε ἀπάνω στόθεριό καί τό ἔσκισε στά δύο σά νά ἦταν ἓνα νεογέννητο κατσικάκι. Τά ἔβαλε καί μέ τούς Φιλισταίους, ἀρχίζοντας πρῶτα πρῶτα νά καταστρέφει τούς ἀγρούς καί τά σπαρτά τους. Αὐτοί κάποτε κατόρθωσαν νά τόν πιάσουν καί νά τόν φυλακίσουν. Ὅμως ὁ Σαμψών ἔσπασε τά σιδερένια δεσμά του σά νά ἦταν κλωστές κι ἐλευθερώθηκε. Τότε οἱ Φιλισταῖοι ἔβαλαν μιά γυναίκα, πού λεγόταν Δαλιδά, ν' ἀνακαλύψει πού ἦταν αὐτή ἡ μεγάλη δύναμη τοῦ Σαμψών. Αὐτή κατόρθωσε νά μάθει πῶς ἦταν στό μακριά μαλλιά του. Τόν ἀποκοίμισε λοιπόν καί τοῦ τά ἔκοψε μέ τό ψαλίδι. Ὑστερα τόν παράδωσε στούς Φιλισταίους κι αὐτοί τόν ἔριξαν στή φυλακή.

Μιά μέρα πού ἦταν σ' ἓνα πελώριο ναό τους πάνω ἀπό τρεῖς χιλιάδες Φιλισταῖοι, γιά νά γιορτάσουν κάποια γιορτή, θέλησαν νά φέρουν ἐκεῖ καί τό Σαμψών, γιά νά τόν περιπαίξουν.

Ὁ Σαμψών τότε, πού στό μεταξύ εἶχαν μεγαλώσει τά μαλλιά του, καί εἶχε ξανάβρει τή δύναμή του, προσευχήθηκε στό Θεό νά τόν βοηθήσει νά τιμωρήσει τούς ἐχθρούς του. Ἐπιασε ὕστερα τίς δύο κολόνες, πού στήριζαν τό οἰκοδόμημα, καί μέ τά δυνατά του χέρια τίς ἔριξε κάτω λέγοντας: « Ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων », κι εὐθύς ὄλο τό οἰκοδόμημα ἔπεσε καί πλάκωσε τούς Φιλισταίους ὅλους.

3. Ὁ Ἥλν

Ἐπειτα ἀπό τό Σαμψών ἔγινε κριτὴς στούς Ἑβραίους ὁ Ἥλν. Ὁ Ἥλν ἦταν πάρα πολύ εὐσεβὴς, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε παιδιά, πού δέν ἔδιναν καμιά σημασία στίς ἐντολές

τοῦ Θεοῦ καί φέρονταν πολύ ἄσχημα σ' ὅλους.

Τότε ὁ Θεός ἔδωσε στόν Ἥλί αὐστηρή ἐντολή νά διορθώσει τά παιδιά του καί νά τά φέρει πάλι στόν ἴσιο δρόμο. Ὅμως ὁ Ἥλί, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε ὑπερβολικά τά παιδιά του, δέν τά τιμωροῦσε κι ἔτσι αὐτά ἔμεναν πάντα ἀδιόρθωτα.

Τότε ὁ Θεός θύμωσε μέ τόν Ἥλί καί τιμώρησε καί τά παιδιά του καί τόν ἴδιον. Σέ μιά μάχη δηλαδή πού ἔκαμαν οἱ Ἰσραηλίτες μέ τούς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καί τά δύο παιδιά τοῦ Ἥλί τήν ἴδια μέρα. Κι ὄχι μόνον αὐτό ἀλλά ἔπεσε καί ἡ ἱερή κιβωτός στά χέρια τῶν ἐχθρῶν. Καθώς τ' ἄκουσε αὐτό ὁ Ἥλί, συγκλονίστηκε τόσο πολύ, πού ἔπεσε ἀπό τό θρόνο του νεκρός.

4. Ὁ Σαμουήλ

Τελευταῖος κριτής ὑπῆρξε ὁ Σαμουήλ. Τό Σαμουήλ ἀπό μικρό παιδί τόν εἶχε ὁ Ἥλί στό ναό καί τόν σπούδασε καί τόν ἀνάθρεψε. Ἦταν πάρα πολύ εὐσεβής καί φρόνιμος καί γι' αὐτό κυβέρνησε μέ σοφία καί σύνεση εἴκοσι χρόνια τόν Ἰσραηλιτικό λαό. Αὐτός νίκησε καί τούς Φιλισταίους καί

λευτέρωσε ἀπ' αὐτούς τούς Ἑβραίους.

Ὅταν γέρασε πολύ, ἄφησε νά κυβερνήσουν σάν κριτές οἱ δύο γιοί του. Μά ἐπειδή αὐτοί δέ στάθηκαν ἱκανοί σ' αὐτό, ὁ λαός ζήτησε ἀπό τό Σαμουήλ νά τούς δώσει τώρα βασιλιά, καθώς εἶχαν καί τά ἄλλα ἔθνη. Ὁ Σαμουήλ ἀναγκάστηκε νά δεχτεῖ. Βρῆκε λοιπόν γιά πῖο κατάλληλο βασιλιά τό Σαούλ, πού ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς στούς Ἰσραηλίτες.

5. Ἡ Ρούθ

Στόν καιρό πού κυβερνοῦσαν τούς Ἑβραίους οἱ κριτές, ἔπεσε μεγάλη δυστυχία στόν τόπο. Τότε πολλοί ἀναγκάζονταν νά φεύγουν ἀπό τήν πατρίδα τους καί νά πηγαίνουν σέ ξένους τόπους, γιά νά βρῖσκουν ἐργασία καί ψωμί νά ζήσουν. Ἐνας ἀπ' αὐτούς ἦταν καί Ἐλιμέλεχ.

Ὁ Ἐλιμέλεχ πῆρε τή γυναῖκα του, τή Νωεμίν, καί τά δύο του ἀγόρια καί πῆγε σέ μιά χώρα, πού λεγόταν Μωάβ.

Ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπό λίγα χρόνια, ὁ Ἐλιμέλεχ πέθανε. Ἡ χήρα Νωεμίν πάντρεψε τά δύο της παιδιά καί τούς ἔδωσε γυναῖκες ἀπό τόν ξένο τόπο. Στόν ἕναν ἔδωσε τήν Ὁρφά καί στόν ἄλλο τή Ρούθ. Μά πέρασε λίγος καιρός καί οἱ δύο γιοί τῆς δύστυχης Νωεμίν πέθαναν κι αὐτοί. Τότε ἡ Νωεμίν ἀποφάσισε νά γυρίσει πίσω στόν τόπο της.

Ἡ νύφη της ἡ Ὁρφά ἔμεινε στούς δικούς της. Ἡ Ρούθ ὅμως δέν ἤθελε ν' ἀφήσει τήν πεθερά της μοναχή. Τῆς εἶπε πώς εἶχε ὑποχρέωση νά πάει κοντά της, γιατί ἔπρεπε νά τή βοηθεῖ καί νά ἐργάζεται γι' αὐτήν, πού ἦταν γριά καί μοναχή. Ἐτσι λοιπόν ἡ Νωεμίν ἀναγκάστηκε νά δεχτεῖ καί οἱ δύο μαζί γύρισαν στήν πατρίδα τῆς Νωεμίν.

Ἐκεῖ, ὅταν ἔφτασαν, ἦταν θέρος κι εὐτυχῶς ὑπῆρχε

ἐργασία. Πῆγε λοιπόν ἡ Ρούθ καί ζήτησε νά ἐργαστεῖ στόν ἀγρό ἑνός πλούσιου κτηματία, τοῦ Βοόζ. Ὁ Βοόζ τόσο ἐκτίμησε τήν καλή κόρη γιά τή διαγωγή της, πού τήν ἔκανε γυναίκα του.

Ἄπόγονος τοῦ Βοόζ καί τῆς Ρούθ ἦταν ὁ Δαβίδ, πού ἔγινε βασιλιάς τῶν Ἑβραίων, κι ἀπό τή γενιά του γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

ΜΕΡΟΣ Ε΄

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

1. Ὁ Σαούλ

Εἶδαμε πῶς ὁ Ἰσραηλιτικός λαός ζήτησε ἀπό τόν τελευταῖο κριτή, τόν Σαμουήλ, νά τοῦ δώσει βασιλιά, κι ἔτσι ἔγινε πρῶτος βασιλιάς ὁ Σαούλ.

Ὁ Σαούλ στά πρῶτα χρόνια βασίλευε μέ εὐσέβεια καί δικαιοσύνη κι ἔτσι κατόρθωσε καί τούς ἐχθρούς νά νικήσει καί τόν λαό νά κρατεῖ στόν καλό δρόμο.

Ἐπειτα ὁμως ἄρχισε νά περηφανεύεται καί νά μή κάνει φρόνιμες πράξεις. Τοῦ κάκου ὁ Σαμουήλ προσπάθησε μέ τίς συμβουλές του νά τοῦ δείξει τόν σωστό δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτό ὁ Σαούλ τιμωρήθηκε. Ἡ ψυχὴ του ἔπεσε σέ ἀθυμία καί τίποτα δέν τοῦ ἔφερνε γαλήνη. Τότε σκέφτηκαν στό παλάτι νά τοῦ φέ-

ρουν τό Δαβίδ, πού ήταν βοσκός κι έπαιζε ώραία κιθάρα, νά διασκεδάζει τό βασιλιά μέ τή μουσική του.

2. Δαβίδ καί Γολιάθ

Ό Δαβίδ δέν ήταν μόνο καλός μουσικός, αλλά είχε καί γενναία καρδιά. Μιά μέρα πού οί Φιλισταίοι ήρθαν μέ στρατό νά κάμουν μάχη μέ τούς Ίσραηλίτες, βγήκε ένας γίγαντας Φιλισταίος, πού λεγόταν Γολιάθ, καί καλοῦσε ὅποιον Ίσραηλίτη είχε θάρρος νά μονομαχήσει μαζί του. Κι ἔλεγε πώς ὅποιος ἀπό τούς δύο νικούσε, ἐκείνου κι ὁ στρατός νά λογαριαζόταν νικητής. Στήν πρόσκληση αὐτή τοῦ τρομεροῦ Γολιάθ κανένας Ίσραηλίτης δέν ἔβγανιε.

Τότε ἤρθε ὁ Δαβίδ στό στρατόπεδο, νά φέρει τροφές γιά τ' ἀδέρφια του πού πολεμοῦσαν. Εἶδε λοιπόν κι αὐτός τό φοβερό Γολιάθ καί πήγε στόν βασιλιά Σαούλ νά τόν

παρακαλέσει νά τοῦ δώσει τήν ἄδεια νά βγεῖ αὐτός νά μονομαχήσει μέ τόν Γολιάθ. Ὁ Σαούλ τοῦ ἔδωσε τήν ἄδεια κι ὁ Δαβίδ πήρε μιά σφεντόνα κι ἓνα λιθάρι καί βγήκε μπροστά.

Ὅταν τόν εἶδε ὁ Γολιάθ, γέλασε καί εἶπε: «γιά κανένα σκύλο μέ πῆρες, Δαβίδ, καί βγῆκες μπροστά μου μέ τή σφεντόνα;». Μά ὁ Δαβίδ δέ λογάριαζε οὔτε τό μεγάλο ἀνάστημα τοῦ Γολιάθ, οὔτε τό κοντάρι τό πελώριο, πού κρατοῦσε, γιατί αὐτός εἶχε τό πιό δυνατό ὄπλο, εἶχε δηλαδή τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Καθώς λοιπόν προχώρησε λίγο, γύρισε τή σφεντόνα, σημάδεψε καί ἔριξε τήν πέτρα μέ δύναμη. Ἡ πέτρα βρῆκε τό Γολιάθ στό μέτωπο καί τόν ξάπλωσε κάτω. Σάν εἶδαν αὐτό τό ἀποτέλεσμα οἱ Φιλιισταῖοι, τρόμαξαν κι ἄρχισαν νά φεύγουν. Οἱ Ἰσραηλίτες τούς κυνήγησαν καί τούς ἔκαμαν μεγάλη καταστροφή.

3. Ἡ ἀρετή τοῦ Δαβίδ

Ὅταν γύριζαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπό τή μάχη, τά γυναικόπαιδα βγῆκαν νά ὑποδεχτοῦν τούς νικητές. Φώναζαν λοιπόν μέ ἐνθουσιασμό κι ἔλεγαν: «Ὁ Σαούλ σκότωσε χιλιάδες, μά ὁ Δαβίδ μυριάδες».

Τοῦ κακοφάνηκε ὅμως τοῦ Σαούλ, ὅταν ἄκουσε αὐτό πού ἔλεγαν οἱ γυναῖκες γιά τό Δαβίδ. Ἄρχισε λοιπόν νά ζηλεύει καί νά μισεῖ τό Δαβίδ καί μάλιστα πήρε τήν ἀπόφαση νά τόν σκοτώσει.

Ὁ Δαβίδ τό κατάλαβε καί γιά νά μή δώσει ἀφορμή νά κάμει τέτοιο ἀμάρτημα ὁ βασιλιάς, ἔφυγε ἀπό τό παλάτι καί γύριζε στά βουνά. Ὁ Σαούλ ὅμως, τυφλωμένος ἀπό τό μίσος του, βγήκε καί τόν κυνηγοῦσε.

Μιά μέρα ὁ Δαβίδ, γιὰ νά σωθεῖ, χώθηκε μέσα σέ μιὰ σπηλιά. Σέ λίγο, χωρίς νά τό ξέρει, ἤρθε καί μπήκε μέσα νά ξεκουραστεῖ καί ὁ Σαούλ. Ὁ Δαβίδ κρύφτηκε πιό βαθιά καί δέν τόν εἶδαν. Σέ λίγο ὁ Σαούλ κοιμήθηκε.

Τότε ὁ σύντροφος τοῦ Δαβίδ τοῦ εἶπε πῶς ἦταν εὐκαιρία νά σκοτώσει τό βασιλιά καί νά γλιτώσει ἀπό τό διωγμό του. Μά ὁ Δαβίδ ἀποκρίθηκε πῶς αὐτό δέν ἦταν καθόλου σωστό, γιατί ὁ Σαούλ ἦταν διορισμένος βασιλιάς ἀπό τό Θεό. Ὑστερα ἔκοψε μόνον ἓνα κομμάτι ἀπό τό φόρεμα τοῦ κοιμισμένου βασιλιά κι ἔφυγε. Ἀργότερα ὁ Σαούλ, ὅταν τό ἔμαθε, θαύμασε γιὰ τήν τόσο γενναία αὐτή πράξη τοῦ Δαβίδ.

Δέν πέρασε ὅμως πολὺς καιρός κι ὁ Σαούλ τιμωρήθηκε σκληρά γιὰ τὰ ἀμαρτήματά του. Σέ μιὰ μάχη μέ τοὺς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καί οἱ δύο γιοῖ του. Αὐτός πληγώθηκε καί κινδύνευε νά τόν πιάσουν οἱ ἐχθροὶ αἰχμάλωτο. Τότε τράβηξε τό σπαθί του κι αὐτοκτόνησε.

4. Ὁ Δαβίδ βασιλιάς

Μετά τό θάνατο τοῦ Σαούλ βασίλεψε ὁ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ἦταν ἔξοχος βασιλιάς καί πρῶτα πρῶτα ἔκαμε πολλὰ πολεμικά κατορθώματα. Νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθρούς καί μεγάλωσε τό βασίλειο τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐπειτα ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβής καί γι' αὐτό κατασκεύασε πάνω στό βουνό τῆς Ἱερουσαλήμ μιὰ σκηνή μεγαλοπρεπή, ὅπου μετέφερε τήν Κιβωτό τῆς Διαθήκης. Ὅταν ἔγινε ἡ μεταφορά αὐτή, ὁ ἴδιος ἡ Δαβίδ, παίζοντας λύρα καί ψάλλοντας, πήγαινε μπροστά ἀπό τήν πομπή.

Ἐκαμε ἐπίσης πολλοὺς καί ωραίους ψαλμούς, πού

ψάλλονται στήν Ἐκκλησία μας καί δοξολογοῦν τό Θεό. Εἶναι τό Ψαλτήρι, ὅπως τό λέμε. Ὁ Δαβίδ ὅμως ἔκαμε ἓνα φοβερό ἀμάρτημα, πού γι' αὐτό πολύ μετάνιωσε ὕστερα καί ζήτησε συχώρεση ἀπό τό Θεό.

5. Ὁ Ἄβεσαλώμ

Ὁ Δαβίδ εἶχε καί ἓνα γιό μέ τ' ὄνομα Ἄβεσαλώμ.

Ὁ Ἄβεσαλώμ ἦταν ἓνα πολύ ζωηρό καί ἄταχτο παιδί καί δέν ἄκουγε τόν πατέρα του.

Ὅταν μεγάλωσε, ἔκαμε ἀνταρσία, θέλοντας νά διώξει τό γερο-Δαβίδ ἀπό τό θρόνο καί νά βασιλέψει αὐτός.

Τότε ὁ Δαβίδ μέ μεγάλη του λύπη ἀναγκάστηκε νά στείλει τό στρατό νά καταδιώξει τόν Ἄβεσαλώμ. Ἐδωσε ὅμως ἐντολή νά τόν πιάσουν, χωρίς νά τοῦ κάμουν κανένα κακό.

Ὁ στρατός χτύπησε τούς στασιαστές, τούς νίκησε καί τούς ἔτρεψε σέ φυγή. Ὁ Ἄβεσαλώμ καβάλλησε ἓνα μουλάρι πού βρῆκε κι ἔτρεχε κι αὐτός νά σωθεῖ. Περνώντας ὅμως κάτω ἀπό ἓνα δέντρο, τά μακριά μαλλιά του πιάστηκαν στά κλαδιά τοῦ δέντρου καί καθώς τό ζῶο πέρασε μέ ὄρμη κι ἔφυγε, ὁ Ἄβεσαλώμ ἔμεινε κρεμασμένος. Τότε ἦρθαν οἱ στρατιῶτες, πού τόν κυνηγοῦσαν καί, ξεχνώντας τή διαταγή τοῦ Δαβίδ, τόν σκότωσαν.

Ὅταν ὁ Δαβίδ ἔμαθε πώς σκοτώθηκε ὁ γιός του, με-

γάλη λύπη τόν έπιασε καί κλαίοντας φώναζε: «'Αβεσαλώμ, παιδί μου 'Αβεσαλώμ, γιατί νά μήν πεθάνω έγώ γιά σένα;».

6. 'Ο Σολομών

Όταν πέθανε ό Δαβίδ, ανέβηκε στό θρόνο ό γιός του Σολομών. 'Ο Σολομών ήταν τόσο ένάρετος, σοφός καί εϋσεβής, ώστε ό Θεός του είπε νά ζητήσει ό,τι έπιθυμεί άπ' αυτόν καί θά τό λάβει. Τότε ό Σολομών ζήτησε άπό τό Θεό νά του δώσει φρόνηση καί δικαιοσύνη, γιά νά μπορέσει νά κυβερνήσει καλά τό λαό του. 'Ο Θεός άποκρίθηκε πώς καί σοφία πολλή του 'δωσε μά καί πλούτη πολλά θά του δώσει καί δόξα μεγάλη καί πολλά χρόνια θά ζήσει.

Πραγματικά ό Σολομών έζησε πολλά χρόνια, έκαμε άξιόλογα ειρηνικά έργα, άπόχτησε πολλά πλούτη καί κυβέρνησε μέ μεγάλη σοφία. Ένα δείγμα τής σοφίας του είναι καί τό παρακάτω περιστατικό:

Ήταν δύο γυναίκες, πού είχαν γεννήσει τήν ίδια μέρα άπό ένα παιδί κι έμεναν στό ίδιο σπίτι. Τή νύχτα, καθώς κοιμόνταν, ή μιά άπ' αυτές, χωρίς νά τό νιώσει, έπεσε πάνω στό παιδί της καί τό δυστυχημένο μικρό πέθανε. Όταν ξύπνησε ή μητέρα του καί τό είδε, τό πήρε εϋθύς καί τό έβαλε στη θέση τής άλλης γυναίκας κι αυτή πήρε τό ζωντανό παιδί εκείνης.

Τό πρῶτο πού σηκώθηκαν καί οί δυό άρχισαν νά φιλονικούν, λέγοντας κάθε μιά πώς τό ζωντανό παιδί ήταν δικό της. Τέλος, άποφάσισαν νά παρουσιαστούν στό βασιλιά νά λύσει εκείνος τή διαφορά τους. 'Ο Σολομών δέ χρειάστηκε πολύ, γιά νά βρεϊτή δίκαιη λύση σ' ένα ζήτημα τόσο δύσκολο. Διάταξε τό στρατιώτη νά πάρει τό ζωντανό παιδί καί μέ

τό σπαθί του νά τό κόψει στά δύο καί νά δώσει ἀπό μισό σέ κάθε μιά γυναίκα.

Καθώς τ' ἄκουσε αὐτό ἡ πραγματική μητέρα τοῦ παιδιοῦ, ἔβαλε δυνατή φωνή καί παρακάλεσε τό βασιλιά νά μή γίνει αὐτό καί νά δώσουν τό παιδί καλύτερα στήν ἄλλη γυναίκα. Τότε ὁ Σολομών κατάλαβε πώς αὐτή ἦταν ἡ πραγματική μητέρα τοῦ παιδιοῦ καί διάταξε νά δώσουν σ' αὐτή τό παιδί.

Ὁ Σολομών ἔχτισε κι ἓνα μεγαλόπρεπο ναό στήν Ἱερουσαλήμ καί μετάφερε ἐκεῖ τήν Κιβωτό τῆς Διαθήκης ἀπό τή σκηνή πού εἶχε φτιάξει ὁ πατέρας του.

Ὁ Σολομών ἔχτισε κι ἓνα μεγαλόπρεπο ναό στήν Ἱερουσαλήμ καί μετάφερε ἐκεῖ τήν Κιβωτό τῆς Διαθήκης ἀπό τή σκηνή πού εἶχε φτιάξει ὁ πατέρας του.

7. Ὁ Ροβοάμ καί ὁ Ἱεροβοάμ

Ὅταν πέθανε ὁ Σολομών, ἔγινε βασιλιάς ὁ γιός του Ροβοάμ. Ἐπειδή ὅμως αὐτός φερνόταν ἀπάνθρωπα, ὁ Ἰσραηλιτικός λαός τόν ἀποκήρυξε, ἐκτός ἀπό τίς δύο φυλές τοῦ Ἰούδα καί τοῦ Βενιαμίν, πού ἔμειναν μ' αὐτόν. Οἱ ἄλλες δέκα φυλές ἔκαμαν ἄλλον βασιλιά τόν Ἱεροβοάμ, πού ἦταν στρατηγός τοῦ Σολομώντα.

Ἔτσι τό βασίλειο τῶν Ἑβραίων χωρίστηκε σέ δύο βασίλεια, πού τό ἓνα μέ τό Ροβοάμ ὀνομάστηκε βασίλειο τοῦ Ἰούδα, ἐνῶ τό ἄλλο μέ τόν Ἱεροβοάμ ὀνομάστηκε βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ. Τό ἓνα εἶχε πρωτεύουσα τήν Ἱερουσαλήμ καί τό ἄλλο τή Σαμάρεια.

8. Ἡ διάλυση τοῦ βασιλείου τῶν Ἑβραίων

Ἀπό τόν καιρό πού ὁ Ἰσραηλιτικός λαός διαιρέθηκε σέ δύο βασίλεια, ἔπεσε στήν ἄμαρτία. Λησμόνησαν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ κι ἔκαναν κάθε εἶδους κακές πράξεις. Τότε παρουσιάζονταν κάθε τόσο διάφοροι ἀποσταλμένοι τοῦ Θεοῦ εὐσεβεῖς κι ἐνάρετοι ἄνθρωποι, πού προσπάθησαν νά ξαναφέρουν μέ τίς συμβουλές τους τό λαό στόν ἴσιο δρόμο, μά δέν τό κατόρθωναν.

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀντί νά διορθώνονται, γίνονταν ὅλο καί περισσότερο ἀσεβεῖς. Τότε ἔπεσαν ἐπάνω τους οἱ ἐχθροί τους καί τοὺς κυρίεψαν. Τό βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ τό κυρίεψαν οἱ Ἀσσύριοι, πού εἶχαν βασιλιά τους τό Σαλμανάσσορ.

Τό βασίλειο τοῦ Ἰούδα τό κυρίεψαν οἱ Βαβυλώνιοι, πού βασιλιάς τους ἦταν ὁ Ναβουχοδοδόσορ.

Τότε ἡ ὥραία Ἱερουσαλήμ καταστράφηκε ἐντελῶς μέ τό μεγαλοπρεπή ναό τοῦ Σολομώντα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι πιάστηκαν αἰχμάλωτοι καθώς καί ὁ τότε βασιλιάς τοῦ Ἰούδα, ὁ Ἰωακείμ, καί μεταφέρθηκαν στή Βαβυλώνα.

ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. Ὁ Ἡλίας

Ὁ προφήτης Ἡλίας παρουσιάστηκε τὴν ἐποχή, πού βασιλεύεε στούς Ἰσραηλίτες ἕνας βασιλιάς ἀσεβής. Αὐτός εἶχε παρατήσει ὀλωσδιόλου τὴ θρησκεία τῶν προγόνων του καί πίστευε τά εἰδῶλα. Λάτρευε λοιπόν ἕνα εἰδῶλο, πού λεγόταν Βάαλ.

Ὁ προφήτης Ἡλίας εἶχε τραβηχτεῖ στήν ἐρημιά καί καθόταν κοντά σ' ἕνα ξεροπόταμο. Ἐκεῖ ὁ Θεός τοῦ ἔστειλε τὴν τροφή του μ' ἕναν ἄγγελο καί τοῦ παράγγελε νά μὴ παύει νά συμβουλευεῖ τοὺς παραστρατημένους Ἰσραηλίτες καί νά τοὺς δείχνει τὴν ἀληθινὴ πίστη.

Μιά μέρα παρουσιάστηκε ὁ Ἡλίας στό βασιλιά τόν Ἀχαάβ καί τοῦ εἶπε, ἂν θέλει, νά δοκιμάσουν ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός, ὁ Θεός τῶν πατέρων του ἢ ὁ Βάαλ. Εἶπε λοιπόν νά μαζευτοῦν σ' ἕνα μέρος καί οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ

Βάαλ καί νά φέρουν καί δυό βόδια. Νά σφάξουν τά ζῶα καί νά τά βάλουν τό καθένα πάνω σέ χωριστό σωρό ἀπό ξύλα. Ἐπειτα νά παρακαλέσουν καί οἱ 450 ἱερεῖς τό Θεό τους τό Βάαλ ν' ἀνάψει τά ξύλα καί νά παρακαλέσει καί ὁ Ἥλιος μόνος τό Θεό νά τά ἀνάψει. Ἐκεῖνος πού θά τ' ἀνάψει θά εἶναι ἀληθινός Θεός. Ὁ Ἀχαάβ δέχτηκε.

Ὅταν λοιπόν ἔκαμαν τήν ἐτοιμασία ὅλη, ἄρχισαν οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νά προσεύχονται στό Θεό τους ν' ἀνάψει τά ξύλα. Ὅμως ἕως τό μεσημέρι τίποτε δέν ἔγινε. Τότε προσευχήθηκε κι ὁ Ἥλιος κι εὐθύς τά ξύλα τοῦ σωροῦ του ἄναψαν. Κι ἄλλα πολλά θαύματα ἔκαμε ὁ Ἥλιος, δείχνοντας τή δύναμη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί τέλος πέταξε ψηλά μέσα σέ φωτεινή νεφέλη. Ἐγινε δηλαδή ἀνάληψη τοῦ προφήτη στούς οὐρανοῦς.

Ὁ προφήτης Ἥλιος ἐορτάζεται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας στίς 20 Ἰουλίου καί πολλά ἐκκλησάκια πάνω στίς κορφές τῶν βουνῶν εἶναι ἀφιερωμένα στή μνήμη του.

2. Ὁ Ἡσαΐας

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας στάθηκε ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τούς προφήτες. Μάλωνε μέ μεγάλη αὐστηρότητα τούς Ἰσραηλίτες, πού στόν καιρό του εἶχαν φτάσει στό χειρότερο σημεῖο τῆς διαφθοράς. Τούς δίδασκε καί τούς συμβούλευε ἀκούραστα. Τούς ἔλεγε νά ξαναγυρίσουν στήν παλιά καί ἀληθινή λατρεία τοῦ Θεοῦ, νά ζοῦνε

μέ ἀρετή καί νά ἀγαπιοῦνται μεταξύ τους.
Δέ φοβόταν τούς δυνατούς οὔτε κι αὐτόν τόν τότε βασιλιά, τό Μανασσῆ, πού εἶχε ὀλωσδιόλου φύγει ἀπό τίς ἐντολές τῆς ἱερῆς Διαθήκης. Κι αὐτόν τόν κατάκρινε μέ θάρρος. Γι' αὐτό κι ὁ βασιλιάς αὐτός, γεμάτος μανία ἐναντίον του, ἔδωσε διαταγή καί σκότωσαν μέ βασανιστήρια τόν προφήτη Ἡσαΐα.

Ὁ Ἡσαΐας κήρυξε σπουδαῖες καί θαυμαστές προφητεῖες, πού ὅλες βγῆκαν ἀληθινές. Αὐτός εἶπε πῶς ἡ Ἱερουσαλήμ θά κάταστρεφόταν καί ὁ λαός θά γινόταν αἰχμάλωτος στή Βαβυλώνα. Αὐτός προφήτεψε καί γιά τή σταύρωση καί τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

3. Ὁ Ἱερεμίας

Μετά τόν Ἡσαΐα μέγας προφήτης παρουσιάστηκε ὁ Ἱερεμίας. Ὅπως καί οἱ ἄλλοι προφῆτες, τό ἴδιο κι αὐτός κατάκρινε μέ μεγάλο θάρρος τούς ἀσεβεῖς καί τούς πρόλεγε τά παθήματα, πού ἔμελλε νά πάθει τό Ἰσραηλιτικό ἔθνος. Μά ὅπως τούς ἄλλους ἔτσι κι αὐτόν ὄχι μόνο κανεῖς

δέν τόν ἄκουε, ἀλλά καί τόν καταδίωξαν καί πολλές πίκρες καί βάσανα τόν πότισαν. Τέλος ὁ βασιλιάς Σεδεκίας τόν ἔριξε στή φυλακή.

Στή φυλακή ἦταν ὁ Ἱερεμίας, ὅταν ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας, ὁ Ναβουχοδονόσορας, κυρίεψε τήν Ἱερουσαλήμ καί τήν κατάστρεψε, ἀκριβῶς ὅπως τό εἶχε προφητέψει ὁ προφήτης. Ὁ Ναβουχοδονόσορας τόν ἔβγαλε ἀπό τή φυλακή, τοῦ χάρισε τήν ἐλευθερία του καί τοῦ ἔδωσε πολλές τιμές.

Ὁ Ἱερεμίας τόση θλίψη δοκίμασε γιά τήν καταστροφή τοῦ λαοῦ του, πού ἔγραψε ἕνα θρηνητικό ποίημα, ὅπου ἡ θλίψη του φέρνει μεγάλη συγκίνηση. Αὐτό λέγεται «Θρήνος τοῦ Ἱερεμία».

4. Ὁ Δανιήλ

Ἀνάμεσα στούς αἰχμαλώτους Ἰσραηλίτες, πού ὁ Ναβουχοδονόσορας ἔφερε στή Βαβυλώνα, παρουσιάστηκε ἄλλος προφήτης, ὁ Δανιήλ. Ἡ προφητική του δύναμη καί ἡ σοφία του ἔκαμαν ἐντύπωση στό Ναβουχοδονόσορα, μάλιστα ὅταν τοῦ ἐξήγησε ἕνα ὄνειρο πού κανεῖς ἀπό τούς σοφοῦς τοῦ βασιλείου δέν ἦταν σέ θέση νά ἐξηγήσει. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορας ἔδωσε στόν προφήτη Δανιήλ πολλές τιμές καί μεγάλα ἀξιώματα.

5. Οἱ τρεῖς νέοι στό φλογισμένο καμίνι

Τήν ἴδια ἐποχή μέ τό Δανιήλ ζοῦσαν καί τρεῖς νέοι Ἰσραηλίτες, πάρα πολύ φρόνιμοι καί εὐσεβεῖς, πού λέγονταν Ἀζαρίας, Ἀνανίας καί Μισαήλ. Αὐτούς τόσο πολύ τούς μισοῦσαν οἱ εἰδωλολάτρες, ὥστε θέλησαν νά τούς καταστρέψουν. Παρακίνησαν λοιπόν τό βασιλιά νά στήσει ἕνα

χρυσό εἶδωλο καί νά διατάξει ὅλο τό λαό νά τό προσκυνου-
νουν. "Ὅποιος δέν τό προσκυνήσει, νά ρίχνεται στή φωτιά.

Οἱ τρεῖς εὐσεβεῖς νέοι δέ λογάριασαν καθόλου αὐτή
τήν ἀσεβή διαταγή, ἀλλά ἐξακολούθησαν νά λατρεύουν
τόν ἀληθινό Θεό μέ ἀφοσίωση. Τότε ὁ βασιλιάς διάταξε νά
πιάσουν τούς τρεῖς νέους καί νά τούς ρίξουν μέσα σ' ἓνα
φλογισμένο καμίνι. "Ἐτσι κι ἔγινε. "Ὁμως ἄγγελος Κυρίου
κατέβηκε μέσα στό καμίνι καί φύλαξε ἀπό τίς φλόγες τούς
τρεῖς νέους. "Ἐτσι κανεῖς δέν ἔπαθε τίποτε.

Μόλις εἶδε αὐτό ὁ Ναβουχοδονόδορας, θαύμασε καί
διάταξε ἀμέσως νά βγάλουν τούς τρεῖς νέους καί νά ρί-
ξουν μέσα ἐκείνους πού τούς εἶχαν κατηγορήσει.

6. Ὁ Δανιήλ στό λάκκο τῶν λιονταριῶν

Τήν ἴδια πάνω κάτω τύχη εἶχε καί ὁ Δανιήλ ἀργότερα.
"Ὅταν πέθανε ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορας, ἀνέβηκε
στό θρόνο τῆς Βαβυλώνας ἓνας κακός βασιλιάς, ὁ Βαλτά-
σαρ. Τότε κήρυξε πόλεμο στούς Βαβυλωνίους ὁ βασιλιάς

τῶν Μήδων ὁ Δαρεῖος καί σέ
μιά νύχτα κυρίεψε τή Βαβυ-
λώνα, ἔσφαξε τό Βαλτάσαρ
καί πολλούς Βαβυλωνίους.

Ὁ Δαρεῖος γνώρισε τό
Δανιήλ καί τόν ἐξετίμησε κι
αὐτός πολύ, ὥστε τόν ἔκαμε
ἄρχοντα στό βασίλειό του.
Τότε οἱ ἐχθροί τοῦ Δανιήλ,
ἀπό τή ζήλεια τους, τόν κατη-
γόρησαν στό βασιλιά. Ἐκεῖ-

νος διάταξε καί τόν ἔριξαν σ' ἓνα λάκκο, ὅπου εἶχαν ἐφτά πεινασμένα λιοντάρια. Ἄγγελος Κυρίου ὁμως ἦρθε στό λάκκο καί κράτησε τά λιοντάρια καί δέν πείραξαν καθόλου τόν προφήτη Δανιήλ.

Σάν εἶδε τό θαῦμα αὐτό ὁ Δαρεῖος, διάταξε νά βγάλουν ἔξω ἀπό τό λάκκο τό Δανιήλ καί νά ρίξουν μέσα ἐκείνους πού τόν κατηγορήσαν.

7. Ὁ Ἰωνᾶς

Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς πῆρε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ νά πάει στήν πόλη Νινευή καί νά συμβουλέψει τούς κατοίκους της νά μετανοήσουν. Ἡ Νινευή ἦταν πρωτεύουσα τῆς Ἀσσυρίας καί πραγματικά οἱ κάτοικοί της κυλιόνταν στήν ἀσέβεια καί σέ κάθε ἀνομία.

Ὁ Ἰωνᾶς ὁμως, ἀντί νά πάει πρός τή Νινευή, μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο, πού ταξίδευε γι' ἄλλον τόπο. Ὅμως ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νά γίνει. Σηκώθηκε λοιπόν τρικυμία μεγάλη στό πέλαγος καί τό πλοῖο κινδύνευε νά ναυαγήσει.

Τότε τό πλήρωμα τοῦ πλοίου, παραξενεμένο γιά τό πῶς σηκώθηκε μέσα στή γαλήνη τέτοια τρικυμία, πίστεψε πῶς κάποιος ἀπό τούς ἐπιβάτες θά ἦταν ὁ αἴτιος. Ἐριξαν λοιπόν κλήρους καί ὁ κλῆρος ἔπεσε στόν Ἰωνᾶ. Ἐπιασαν τότε τόν Ἰωνᾶ καί τόν ἔριξαν στή θάλασσα.

Ἀμέσως ἐγινε γαλήνη καί τό πλοῖο ταξίδευε ἤσυχα.

Ἔνα μεγάλο ψάρι, ἕνα κῆτος, κατάπιε τότε τόν Ἰωνᾶ. Ὁ προφήτης ἔμεινε στήν κοιλιά τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες, χωρίς νά πάθει τίποτε. Προσευχόταν στό Θεό καί ζητοῦσε νά συχωρευθεῖ, πού παράκουσε τήν ἐντολή του. Τέλος, τό κῆτος τόν ἔφερε πάλι στή στεριά κι ὁ Ἰωνᾶς βγῆκε χωρίς νά πάθει τίποτε. Ξεκίνησε λοιπόν ἀμέσως καί πῆγε στήν πόλη Νινευή, ὅπου ἄρχισε νά προσκαλεῖ τό διαφθαρμένο λαό νά συνέλθει καί νά θυμηθεῖ τό Θεό του. Ἔτσι ὁ Ἰωνᾶς ξεπλήρωσε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

8. Ὁ Ἰώβ

Ἔνας ἀπό τούς πῖο εὐσεβεῖς ἀνθρώπους πού ἔζησαν ποτέ, ἦταν ὁ Ἰώβ. Ὁ Ἰώβ ἦταν εὐτυχής. Εἶχε περιουσία μεγάλη ἀπό κτήματα, πρόβατα, καμήλες καί πλῆθος ἀπό ὑπηρέτες.

Ἐξαφνα ἔπεσαν ἀπάνω του ὅλες οἱ συμφορές. Ληστές τοῦ ἄρπαξαν ὅλα τά ζωντανά του καί σκότωσαν ὅλους τούς γιούς καί τίς θυγατέρες του. Τέλος μιά τρομερή ἀρρώστια χτύπησε καί τόν ἴδιο.

Κι ἐνῶ ὅλα τοῦτα τά δυστυχήματα ἔπεσαν πάνω στό κεφάλι τοῦ Ἰώβ, ὅμως αὐτός οὔτε ἕνα παράπονο δέν ἔβγαλε ἀπό τό στόμα του. Καθόταν λοιπόν ἔξω στά χῶ-

ματα, ἔξυνε τίς πληγές του μ' ἓνα κεραμίδι καί ἔλεγε: «γυμνός ἦρθα στόν κόσμο, γυμνός καί θά φύγω», καί εὐλογοῦσε τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γυναίκα του, πού δέν μπόρουσε νά ὑποφέρει αὐτή τήν κατάντια, τόν παρακινουσε νά βλαστημήσει τό Θεό. Ὅμως αὐτός τῆς ἔλεγε πώς ἦταν ἀνόητη. Γιατί, ὅταν ὁ Θεός στέλνει τά ἀγαθά, τά δέχεται κανεῖς, ἅμα ὅμως στείλει τά κακά, νά μὴν τά δέχεται;

Τότε ἦρθαν τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰώβ ἀπό μακρινό μέρος καί τόν παρηγοροῦσαν. Κι ἓνας ἀπ' αὐτούς εἶπε τοῦ Ἰώβ, πώς γιά κάποια βέβαια ἄμαρτία θά τιμωριόταν ἔτσι. Αὐτό ἔκανε τόν Ἰώβ νά καταραστεῖ τήν ἡμέρα πού γεννήθηκε. Ὅμως γρήγορα πάλι μετάνιωσε καί ζήτησε συχώρεση ἀπό τό Θεό γιά τήν ἄμαρτία του.

Τότε ὁ Θεός ἀντάμειψε τόν εὐσεβή καί ὑπομονητικό Ἰώβ. Ὅχι μόνο τοῦ ἔδωσε πάλι τήν υἰεῖα του, ἀλλά τοῦ χάρισε καί ἄλλα παιδιά καί διπλάσια ὑπάρχοντα ἀπ' ὅσα εἶχε πρῖν. Ἔτσι λοιπόν τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Ἰώβ τά ἔζησε εὐτυχισμένος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σελ.

1. Ἡ δημιουργία	5
2. Ὁ Παράδεισος	8
3. Ἡ Εὐα καὶ τὸ φίδι	9
4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτόπλαστων	10
5. Ὁ κατακλυσμός	11
6. Ὁ πύργος Βαβέλ	13

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραάμ	15
2. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ	16
3. Ἡ Ρεβέκκα	17
4. Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ	19
5. Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	20
6. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στὴ Μεσοποταμία	21
7. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του	23
8. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδερφοὺς του	23
9. Ὁ Ἰωσήφ στό σπίτι τοῦ Πετεφρῆ	25
10. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακή	26
11. Τά ὄνειρα τοῦ Φαραώ	27
12. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται	28
13. Οἱ ἀδερφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο	29
14. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδερφοὺς του	32
15. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο	33

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωυσῆ	35
2. Ὁ Θεός φανερώνεται στό Μωυσῆ	37

3. Οί δέκα πληγές του Φαραώ	39
4. Οί Έβραίοι φεύγουν από την Αίγυπτο	40
5. Οί δέκα έντολές	42
6. Τό χρυσό μοσχάρι	44
7. Ό θάνατος του Μωυσή	45
8. Ό Ίησοῦς του Ναυή	46

ΜΕΡΟΣ Δ΄.**ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ**

1. Ό Γεδεών	48
2. Ό Σαμψών	49
3. Ό Ήλί	50
4. Ό Σαμουήλ	51
5. Η Ρούθ	52

ΜΕΡΟΣ Ε΄.**ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ**

1. Ό Σαούλ	54
2. Δαβίδ καί Γολιάθ	55
3. Η άρετή του Δαβίδ	56
4. Ό Δαβίδ βασιλιάς	57
5. Ό Άβεσσαλώμ	58
6. Ό Σολομών	59
7. Ό Ροβοάμ καί ό Ίεροβοάμ	60
8. Η διάλυση του βασιλείου των Έβραίων	61

ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄.**ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ**

1. Ό Ήλίας	62
2. Ό Ήσαΐας	63
3. Ό Ίερεμίας	64

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

4. Ὁ Δανιήλ 65

5. Οἱ τρεῖς νέοι στό φλογισμένο καμίνι 65

6. Ὁ Δανιήλ. στό λάκκο τῶν λιονταριῶν 66

7. Ὁ Ἰωνᾶς 67

8. Ὁ Ἴώβ 68

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΡΑΛΛΗ ΚΟΦΙΔΗ

ΕΚΔΟΣΗ Ε΄, 1978 (I) ΑΝΤΙΤΥΠΑ 205.000 - ΣΥΜΒΑΣΗ 2966/7-1-78

ΕΚΤΥΠΩΣΗ Γ. ΚΙΩΤΗ Ο.Ε. - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ Δ. ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ & ΣΙΑ Ο.Ε.

